

Karjalaiset kesäjuhlat Seinäjoella 17.–19.6.2016

Kulkue sai vettä niskaansa.

Karjalan Käköset kuorokavalkadissa.

Lauantain kuorokavalkadissa Kampus-talossa kuulimme kahdeksaa eri kuoroa eri puolilta Suomea. He veivät kuulijat esityksillään erilaisiin tunnelmiin. Lopuksi he kokoontuivat kaikki lavalle ja esittivät yhdessä Olli Nykäsen ”Karjalan”.

Lukion aulassa piti Karjalan Liiton naistoimikunta piirakkakahvilaa, jossa suussa sulavat piirakat eri täytteillä (riisi, ohra, peruna) veivät melkein kielen mennessään. Siellä oli myös naistoimikunnan 40-vuotisjuhlanäyttely sekä tämän vuoden käsityökilpailun antia. Kilpailun aiheena oli kansanpuku tai sen osa. Lukiossa oli myös Tarinapiha/Hyde Park esiintymistä ja tarinankertomista varten. Siellä mm. **Maritta Lehtiö** esitti omia runojaan.

Sunnuntaiamu valkeni yhtä harmaana kuin lauantaikin. Kun kävelimme upeaan Lakeuden Ristin kirkkoon, satoi vettä. Kirkko on vihitty käyttöön vuonna 1960. Kirkon on suunnitellut akateemikko **Alvar Aalto**. Erityisen tunnetuksi kirkon on tehnyt sen 65 metriä korkea kellotorni, josta näkyy lähes koko Seinäjoen kaupunki. Lakeuden Ristin kirkkosali on muodoltaan katedraalikirkko. Salissa on 1200 istuma-

Perinteiset Karjalaiset kesäjuhlat järjestettiin tänä vuonna Seinäjoella. Edellisen kerran vastaavat juhlat järjestettiin siellä vuonna 1955. Ohjelmatarjonta oli erittäin runsas, ja juhlija joutui tarkkaan harkitsemaan aikataulullisesti mihin osallistuu, koska tapahtumapaikkojen välimatkaa oli jonkin verran. Voisiko sanoa, että säänhaltijakin vaikutti. Seinäjoellakin oli ”tyypillinen” kesäjuhlasää: runsaat sadekuurot kastelivat katuja ja ihmisiä. Sadekuurot varmasti haittasivat eniten urheilutapahtumia.

paikkaa. Sali on 47 metriä pitkä, ja sen lattia kohoaa niin että salin takaosa on 60 cm etuosaa korkeammalla. Kirkon sisustus on kauttaaltaan Alvar Aallon suunnittelema. Sunnuntaina kirkko täyttyi ääriään myöten. Saarnan piti piispa **Seppo Häkkinen**.

Kirkonmenojen jälkeen juhla-kulkue järjestäytyi kirkon ulkopuolelle ja lähti siitä kohden pääjuhlapaikkaa Seinäjoki-Areenaa. Kulkueen osallistujat olivat upeasti pääosin kansallispukuihin pukeutuneita, joskin pukujen päälle oli pakko laittaa läpinäkyvät sadetakit. Sade kuitenkin taukosi lähes kokonaan kulkueen edetessä, joskin isoja vesilammikoita joutui kadulla väistämään. Ehkä huonon sään takia katujen varsilla ei kovin paljon katsojia ollut.

Lakeuden Ristin kirkko on vihitty käyttöön vuonna 1960. Kirkon on suunnitellut akateemikko Alvar Aalto

Pääjuhlan tapahtumapaikka oli tango-markkinoista tuttu Seinäjoki-Areena. Musiikista juhlassa huolehti Seinäjoen Rautatieläisten Soittokunta ja juontajana toimi **Risto Nevala**. Lippujen sisään-tulon jälkeen kajahti komeasti yleisön laulamana Karjalaisten laulu. Ohjelma oli monipuolista: upeaa sirkusakrobatiaa esitti **Eira Nevanpään** taideliikuntaryhmä, **Miloff**-tanssiopistolaiset esittivät Finlandia-tanssiesityksen, Ylistaron tytöt Kantele- ja tanssiesityksen ja Runonkulkijat esittivät **Eino Leinon** runoja. Kuultiin myös Etelä-Pohjanmaan Mieslaulajat Jussit -kuoron yhdeksänhenkisen Heikoin Lenkki -ryhmän lauluesityksiä, samoin karjalaisen suurkuoron. Karjalan Liiton tervehdyksen toi puheenjohtaja **Marjo Matikainen**.

Hän kannusti kaikkia karjalaseuroja ja pitäjaseuroja aloittamaan kerhotoimintaa eri teemojen ympärille. Pienistäkin kerhoista kannattaa aloittaa. Puheenjohtaja luki myös presidentti **Sauli Niinistön** ja pääministeri **Juha Sipilän** lähettämät tervehdykset. Juhlapuheen piti silloinen eduskunnan toinen varapuhemies **Paula Risikko**. Hän totesi Karjalan Liiton työn karjalaisen perinteen ja kulttuurin ylläpitämiseksi ja siirtämiseksi uusille sukupolville sekä siteiden säilyttämisen luovutettuun Karjalaan olevan tärkeää.

Karjalaseurojen Keski-Suomen piirin puheenjohtaja **Seija Jatkonen** esitti kutsun saapua ensi vuoden kesäjuhlille Jyväskylään. Heillä teemana on 100 vuotta itsenäisyyttä ja itsepäisyyttä. Lopuksi piispa Häkkinen siunasi juhlijat kotimatalle, ja lauloimme yhdessä Maamme-laulun. Poistuessamme Areenalta oli Seinäjoen harmaa taivas muuttunut paikoin siniseksi ja sadepilvet olivat kaikonneet.

– Hannele Kajander –
Kuvat: Pirkko Vihanto

Johannesjuhlat 30.7.

9.30Lipunnosto Kaarinan lukio
10.00Hartaushetki Kaarinan kirkossa
Johanneksen kirkonkellot
Virsi 197:1-3
Puhe ja rukous, rovasti **Paavo Väntsi**
Virsi:341
Kukkien lasku muistomerkille
Runo, **Liisa Katajainen**
Kukkien lasku
Virsi 577:1,8,9

Kaarinan lukio Voivalantie 7-9

11.00-14.30Piirakka- ja kahvitarjoilu
Kylä-, koulupiiri- ja sukukokoukset
13.00Sääntömääräinen syyskokous
14.30Päiväjuhla
Juontajana **Liisa Katajainen**
Näyttely: **Eeva Kukkonen**
Liput 10€ (sis.tarjoilun)

Päiväjuhlan ohjelma

Tervetulomusiikkia Kuusiston Puhaltajat
Tervehdyssanat Johannes-Seuran puheenjohtaja **Janne Aso**
Johanneslaulu Yleisö ja soittajat
Musiikkia Kuusiston Puhaltajat
Juhlapuhe Yleisen historian professori (emerita) **Marjatta Hietala** (o.s.**Puusa**)
Tampereen Yliopisto
Karjalaisten laulu Yleisö ja soittajat
Pukkisaaren kronikka -kirjan julkistaminen **Martti Kosonen**
Latinotansseja Tanssiurheiluseura Fregolina ry
Historian palasista kansallispuvuksi – draamallinen esitys pukuhankkeesta
Ansiomerkkien jako
Pitäjälehti Johannekselaisen huomionosoitukset
Tervetuloa Paimioon
Maammelaulu Yleisö ja soittajat

TÄSSÄ LEHDESSÄ:

Tietoa Johannesjuhlista
s. 6-7

Rakentajan taival
s. 3

Sodan ja rauhan tuntija
s. 4

Karhulan meijeri
s. 5

Kirkonmäki muutoksessa
s. 8

Tekniikka osaavissa käsissä
s. 10

Päätoimittajan kynästä

Johannekselaisen päätoimittaja **Hannu Rastas**

Kirjoittakaa toisillenne

Johannekselainen-lehti on avoin kirjoittamisen foorumi, jonka kautta omia tai yleisempiäkin kiinnostuksen kohteita voi tuoda tekstinä ja kuvina muille tiedoksi. Se voi olla uutisointia, yhteisten tapahtumien kerrontaa, tai omia kokemuksia ja pohdintoja. Runo on tiivis tuntojen tulkki, kuva kertoo menneestä tai meistä ja maisemasta.

Lehden perustiedoissa on lyhyt ja ytimekäs lause: Lehden toimittajia ovat kaikki lukijat, johannekselaiset ja heidän ystävänsä. Viesti löytyy jo lehden ensimmäisestä numerosta ja tarkalleen tuossa muodossa jo 50-luvulta alkaen. Viestiä on kuultu, koska lehden sivut ovat täyttyneet lukijoidemme aktiivisuuden ansiosta. Aiheesta on kuitenkin hyvä muistuttaa, sillä moni ahkera kirjoittaja on joutunut väistymään tai keventämään otettaan. Uusille sanankäyttäjille on aina tilaa ja lehden jatkuvuuskin sitä edellyttää. Ei ole tavoitteena, että lehtitoimikunta tuottaa valtaosan aineistosta, vaikka senkin aktiivisuus on tärkeä tekijä lehtityössä.

Esimerkiksi juhlilla kokoontuu jälleen kymmenlukuinen joukko kyläyhteisöjä, koulupiirejä ja sukuseuroja. Valitkaa joukostanne sanansaattaja lehden palstoille. Ja juhlamietteistä saavat muutkin kirjoittaa kuin niin sanotut viralliset tahot, onhan tapahtumassa yhtä monta kokemusta kuin on osallistujaa. Siitä on hyvä jatkaa ympärivuotisempaankin tekstintekoon. Jos omalla nimellä ei tohdi heti aloitella, niin nimimerkitkään eivät ole pannaan julistettuja, siitä lehdellä on hyviä pitkäaikaisia yhteistyökokemuksia.

Yhteenvetona siis - kirjoittakaa toisillenne lehden välityksin!

Tavoittaako Posti

Postinkulku on ollut valtakunnan erityisiä palveluja ja ydintehtäviä jo liki neljän vuosisadan ajan. Näin pitkälle päästiin ennen kuin arjen toimivuus alkoi tulla vakavan keskustelun kohteeksi. Huoli tärkeiden tietojen myöhästymisestä, kiukkuu säännöllisten tilattujen lehtien liukumisesta päivillä yli totutusta. Mikään ei ole sen vanhempi kuin eilispäivän sanomalehti, sanotaan. Siksi isot lehdet ovat järjestäneet jakelunsa omin keinoin ja Postin riskit koskevat reuna-alueita. Tänä päivänä alkaa vain näyttää siltä, että reuna-alueita on jo joka kunnassa tai kaupungissakin.

Olen jossain yhteydessä ehkä tälläkin palstalla aikanaan todennut postituksen ihmeen kaikkein vaikeimpien taistelujen paineissa. Kenttäposti toimi rintamaoloissakin hämmästyttävällä tavalla suuntaan ja toiseen. Siviiliposti hoiti myös tehtävänsä odottamattomalla tavalla. Sotilaspoikana toiminut isäni oli Hakkapeliitan tilaaja. Postin osoitelpuke kertoo, että jo lehden heinäkuun alkupuolen numero osattiin lähettää oikealla lähiosoitteella Marttilaan, jossa oli kesän 1944 ensimmäinen evakkoetappi. Tämä siis monilla tavoilla vaikeasti hallitun tilanteen keskellä.

Johannekselaisen osalta emme ole kuulleet viime aikoina mitään erityistä ongelmatietoa ja onneksi lehdessä on harvoin niin päivän polttavaa uutisointia, että se vuorokaudessa parissa vanhenisi. Tarkkana saamme kuitenkin olla, sillä kaikki yleiset pulmat ovat myös lehtemme arkea jossain vaiheessa tai joillakin alueilla. Jos ei heti ja kaikille, niin muutoksen suuntana kuitenkin. Viestittäkää siksi postinkulun häiriöistä tai vakavista viiveistä, että tietäisimme ottaa asioita toimitssamme huomioon jos suinkin mahdollista. Tämän lehden painopäivä on tiistai 12. heinäkuuta ja lukijoilla sen pitäisi olla hyvissä ajoin ennen seuraavaa viikonloppua.

Juhlavaa heinäkuuta!

Aineiston toimittaminen

Aineiston toimittamiseen on käytettävissä useita eri vaihtoehtoja. Mieluiten otamme vastaan valmiiksi sähköiseen muotoon tehtyä aineistoa eli sähköpostilla toimitettua, mutta kaikki perinteiset menettelytavat ovat edelleen myös käytössä. Sähköpostilla aineiston voi lähettää osoitteeseen hannu.rastas@dlc.fi tai johannesseura@elisanet.fi. Muussa muodossa Johannes-Seuran toimistoon Kaarinan Piikkiössä, osoite: **Johannekselainen**, Toimitus, Myllytie 1, 21500 PIIKKIÖ.

Pyydämme toimittamaan aineiston seuraavasti:

Seuraava numero ilmestyy syyskuussa. Aineiston toimittaminen viimeistään 20.8.2016 mennessä (painopv 1.9.).

Lehti lähtee jakeluun suoraan kirjapainosta. Osa tilaajista saa sen jo painopäivää seuraavana päivänä ja kaikki kotimaan tilaajat viimeistään kolmantena arkipäivänä painopäivän jälkeen. Jos aineiston toimittamisesta on kysyttävää tai ilmenee häiriöitä jakeluaikataulussa, ottakaa yhteyttä lehtitoimikunnan jäseniin.

- Lehtitoimikunta -

Kuolleita

Pentti Kalervo Airikka kuoli 19.5.2016 Turussa. Hän oli syntynyt 25.6.1929 Johanneksessa. Kaivaten muistavat Aino, tyttäret perheineen sekä muut sukulaiset ja ystävät. Siunattu läheisten läsnä ollessa.

Reijo Ilmari Happonen kuoli 16.5.2016 Kaarinassa. Hän oli syntynyt 10.10.1932 Johanneksessa. Lämmöllä muistavat Anja, Kalevi ja Hampus, Katariina sekä muut sukulaiset ja ystävät. Siunattu läheisten läsnä ollessa.

Aila Hiekko o.s. Seppä kuoli 7.5.2016 Paimiossa. Hän oli syntynyt 21.9.1929 Johanneksessa. Kaivaten muistavat Pirjo ja Juhani, Sari, Ilkka, Anna, Elina, Katri ja Lauri, Sami, Anne ja Lilli, Risto ja Jaana, Mikko, Hanna-Stina, Emil ja Ellen, Matti, Leila, Tuomas ja Venla, Matias ja Mari, Ritva ja Seppo, Juha, Johanna ja Saara, Hanna, Henri, Meeri, Maiju ja Roosa sekä muut sukulaiset ja ystävät. Siunattu läheisten läsnä ollessa.

Kauko Taavi Loikas, syntynyt 4.3.1926 Johanneksen Kaijalan kylässä, kuoli 3.5.2016 Piikkiössä. Siunaus toimitettu läheisten läsnä ollessa Piikkiön kirkossa 8.6.2016. Kaivaten ja kiittäen Martta-vaimo, Mirja, Marja, Mika ja Vesa perheineen sekä sisarukset perheineen.

Hilkka Liisa Ruohonen o.s. Haltia kuoli 13.5.2016 Paimiossa. Hän oli syntynyt Johanneksen Haltiansaassa 15.3.1939. Kiittäen ja kaivaten Matti, Mailis ja Pekka, Aku ja Outi, Tuulikki-sisko ja Hannu-veli sekä muut sukulaiset ja ystävät. Siunaus toimitettu lähimpien läsnä ollessa. Lämmin kiitos osanotosta.

Aulis Ilmari Väntsi kuoli 3.4.2016 Piikkiössä. Hän oli syntynyt 2.3.1930 Johanneksessa. Kaivaten muistavat Eeva-Marja ja Heikki ja veli perheineen.

Rakas isämme ja pappamme

Kyösti Kalervo Hirvi

s. 23.4.1927 Johannes
k. 26.6.2016 Kaarina

Rakkaudella ikävöiden

Jouko ja Birgitta
Joni ja Tanja perheineen
Jami ja Anni perheineen
Jaana, Esa ja Eveliina
Jere ja Maija
Emmi ja Heikki
Muut sukulaiset ja ystävät

Kertokaa Karjalan
liitävät linnut
kumpuni kukille
kuiskaus tää;
vaikka polkuni kauaksi kotoa kulki
Karjalan sineen sieluni jää.

Siunaus toimitettu läheisten läsnäollessa 9.7. Katariinan kirkossa.
Kiitämme osanotosta.

Rakas äiti ja mummi, suvun vanhin

Rauni Inkeri Korpinen

o.s. Rastas

s.16.9.1924 Johanneksen Kaijalassa
k. 18.4.2016 Helsingissä

”Niin jäävät nämä kolme: usko, toivo ja rakkaus.
Mutta suurin niistä on rakkaus.”

Kiitollisina ikävöiden

Markku, Pirjo ja Vilho
Päivi
sukulaiset ja ystävät

Siunaus toimitettu. Kiitämme lämpimästi osanotosta. Kiitos myös hoivakoti Vanhalinnalle äidin hyvästä hoidosta.

Rakkaamme

Toivo Vilho Sinkkonen

s. 6.1.1925 Johannes
k. 28.4.2016 Turku

Kaupauksella muistaen ja kiittäen

Tuula ja Tapani
Tuija ja Hannu
Tuomo
Teppo ja Anne
Lastenlapset perheineen
Sukulaiset ja ystävät

Käy enkeli vierellä taivaan rantaa,
askel kevyt ja jalkasi kantaa.
Ei kauniimmin täältä lähteä vois,
kuin uneen hiljaa nukkua pois.
Lähti lentoon enkeli taivaan,
nostti siivilleen isämme armaan,
vei äitimme vierelle nukkumaan.

Siunaus toimitettu. Kiitos osanotosta.

Rakkaamme

Helge Tapio Mellanen

s. 31.5.1932 Johannes
k. 12.6.2016 Kaarina

Uupunut matkaaja
rannalla himmeän maan
astui aurinkolaivaan
suureen ja valkeaan.

Kaupauksella muistaen

Hilkka
Annika, Daniel ja Liisa
Jyrki, Jaana ja Maria
Sisaret perheineen
Sukulaiset ja ystävät

Jäähyväiset jätetty
läheisten läsnä ollessa.
Kiitos osanotosta.

Valmistuneita

Turun yliopistosta on valmistunut filosofian maisteriksi (englannin kieli) **Johanna Rastas** Piikkiöstä. Vanhemmat Marja ja Hannu Rastas, isovanhemmat Rauha (o.s. Reponen) ja Heimo Rastas Johanneksen Kaijalasta.

Ylioppilaita

Salon Lukiosta kirjoitti ylioppilaaksi **Katariina Sarttila**. Katariinan vanhemmat ovat Päivi Hörkkö ja Jari Sarttila. Katariinan isoisä äidin puolelta oli Kalevi Hörkkö Tikkalasta.

Tapahtumakalenteri

HEINÄKUU
30.7.
Johannesjuhlrat Kaarinassa. Hartaushetki Kaarinan kirkossa. Pääjuhla Kaarinan lukiossa.
Johannes-Seuran syyskokous klo 13 Kaarinan lukiossa.
Kylä-, koulu- ym. kokoukset: ks. sivu 6
ELOKUU
6.8.
Kansallispuvun tuuletuspiknik klo 13 alkaen Piikkiössä, ks. sivu 12.
20.8.
Simo Hörkön sukuseuran vuosikokous ja ulkoilupäivä Särkijärven rantasaunalla, ks. sivu 12.

Johannes-Seuran toimiston aukioloajat
Heinäkuu
KE 13.7. 12-17
KE 20.7. 12-17
Toimisto suljettu 21.7. – 23.8.
Elokuu
KE 24.8. 12-17
KE 31.8. 12-17
Syyskuu
LA 3.9. 11-15
KE 7.9. 12-17
KE 14.9. 12-17

Rakentajan taival – Kauko Loikas 1926-2016

Toukokuun alkupuolella saimme tiedon, että Johannes-Seuran kunniajäsen ja entinen varapuheenjohtaja, rakennusmestari Kauko Loikas on kuollut. Tieto yllätti, sillä 90-vuotispäivillään paria kuukautta aiemmin Kauko oli vielä melko virkeässä kunnossa. Vuonna 1999 saamansa sydänkohtauksen hoidon seurauksena hän valitettavasti sai aivoverenvuodon. Kauko toipui ihmeteltävän hyvin, mutta tapauksesta jäi kuitenkin sen verran jälkiä, että hän vietti muutamat viime vuodet pääasiassa hoitokodissa.

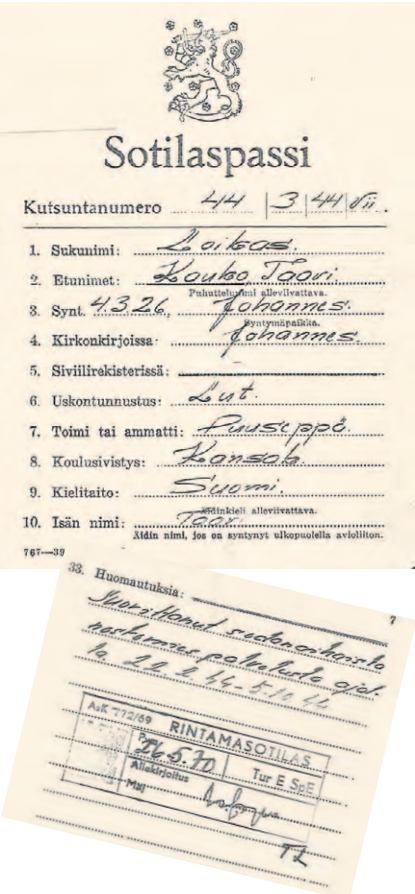
< Kuva: Vesa Loikas

Kauko Loikas 90 vuotta 4.3.2016.

Kauko Loikaksen siunaustilaisuus pidettiin lähimpien läsnä ollessa Piikkiön kirkossa 8.6. ja muistotilaisuus Piikkiön seurakuntatalolla. Kaarinan-Piikkiön veteraanikuoro esitti kirkossa mm. aina koskettavan Veteraanin iltahuudon. Kauko oli itsekin ollut kuoron jäsenenä yli kymmenen vuotta ja laulanut toista tenoria sekä osallistunut lukuisiin esiintymisiin, kuten veteraaniyhdistyksen 20- ja 30-vuotisjuhliin sekä valtakunnallisille Veteraanien Laulujuhlille Jyväskylässä 1994 ja Helsingissä 1996. Veteraanityö oli muutenkin lähellä Kauko Loikaksen sydäntä, olihan hän jo evakossa ollessaan osallistunut Siirtopoikien työpalveluleirille, toiminnut 16-vuotiaasta lähtien ilmansuojelutehtävissä ja 18-vuotiaana kutsuttuna nostomiespalveluksessa. Kauko määrittiin alokkaaksi Porkkalan saaristoon Mäkiluodon linnakesaarelle, vannoi sotilasvalan Hangossa 31.3.1944 ja osallistui taisteluihin Koiviston Saarenpäässä ja Säkkijärven Teikarsaassa.

Teikarissa Kauko säilytti täpärästi henkensä, kun ehti heittäytyä maahan neuvostojoukkojen tulittaessa. Kaukon vieressä seisoneelle joukkueoverille ei käynyt yhtä hyvin: hän haavoittui ja kuoli saamiinsa vammoihin matkalla sairaalaan. Huolimatta sota-ajan palvelusta Kauko, kuten muut ikätoverinsa, astui vakinaiseen palvelukseen lokakuussa 1945. Tämä tuntui turhauttavalta, varsinkin kun joutui nuorempien ja sotaa kokemattomien esimiesten komennettavaksi. Kauko Loikas oli Kaarinan-Piikkiön Sotaveteraanit ry:n varapuheenjohtaja 1986-88, johtokunnan ja työvaliokunnan jäsen, rakennusasiamies ja kuntoiluasiamies vuodesta 1982 alkaen sairastumiseensa asti. Suomen sota-veteraaniliiton kultainen ansiomerkki hänelle myönnettiin 1991 ja ansioristi vuonna 2000. Hän sai myös Suomen Valkoisen Ruusun Ritarikunnan I luokan mitalin 1987. Johannes-Seuran johtokuntaan Kauko Loikas valittiin vuonna 1984 ja varapuheenjohtajaksi 1989. Nämä tehtävät jatkuivat vuoteen 1995. Aktiivianaan Kauko osallistui Johanneksen kirkon ja sankarihautojen muistomerkkien valmisteluun, rakentamiseen, rahoituksen keräämiseen ja rahaston hoitamiseen, oli seuran kotiseututoimikunnan jäsen, Kaijalan kyläkirjatoimikunnan puheenjohtaja ja rahastonhoitaja, Johannekselaiset aseveljet -perinnetoimikunnan jäsen ja taloudenhoitaja sekä osallistui mm. Marjapellonmäen taistelupaikan kulkutien rakentamiseen. Karjalan Liiton kultaisen ansiomerkin Kauko Loikas vastaanotti Helsingissä keväällä 1997. Kauko Loikas oli urheilumiehiä. Ensimmäiset suksensa ja puulestiluitimet hän sai muistinsa mukaan vuonna

1932. Sukset oli tehnyt Kaukon kotona renkinä ollut Erkki Väisänen, ja niissä oli ”luonnonväävät kärjet”. Samoihin aikoihin Kauko oppi myös uimaan ja ajamaan pyörällä. Ensimmäinen pitkä pyöräretki suuntautui Tikkalaan, missä naapurin tyttö Helmi oli naimisissa. Helmin Viljo-veli oli samanikäinen kuin

Johanneksen kirkon alueen raivaustalkoot heinäkuussa 1992. Boris Tsistikov ja Kauko Loikas miettivät miten edetään.

Kauko, ja pojat päättivät yhdessä lähteä Helmille kylään. Oli siinä polkemista miesten pyörällä tangon välistä! Kotona oli ihmetelty poikien häviämistä, mutta päätelty oikein, kun he lähettivät Viljon vanhemman veljen, Väinön, hakemaan pojat kotiin. Kuivin suin ei tarvinnut kyliltä palata: Helmi oli paistanut heille kakkaroit (ohukaisia). Armeijassa Kauko Loikas oli pataljoonan parhaita hiihtäjiä, erikoisvalmennuksessaakin. Hiihtoura jäi taakse, mutta urheiluharrastus säilyi. Vuodet 1980-83 Kauko toimi Urheiluseura Littoisten Loiskeen puheenjohtajana oltuaan seuran johtokunnassa vuodesta 1971 alkaen.

ja pääsivät vastavalmistuneeseen kotiin. Tämä Kaukon rakentama talo on edelleen, vuonna 2016, asuinkäytössä. Nyt sitä emännöi Tonja, Antonina Ivanovna. Sodan päätyttyä marraskuussa 1944 Kauko Loikas ja Pentti Kurki, naapurin poika ja luokkatoveri Kaijalasta, pääsivät oppilaisiksi Tammelan mieskotiteollisuuskoulun puutyöosastolle. Armeijan jälkeen Kauko sai konepuusepän paikan Putra Oy:ltä Ulvilasta, mutta kun johannekselaisten lopulliset sijoituskunnat vahvistettiin, Loikakset muuttivat Paimion Fuilaan. Vuodet 1948-53 Kauko Loikas teki kirvesmiehen töitä Paimiossa ja Sauvossa ja oli mm. työttömyystöissä

Ruskon lentokentällä. Hän pääsi 1954 hyttikaluston asentajaksi Laivateollisuus Oy:lle Turkuun. Latella työt loppuivat 1958, ja Kauko palasi kirvesmieheksi, rakennusten laudoittajaksi. Mieli teki kouluun, ja hänet hyväksyttiin Turun teknillisen koulun talonrakennuslinjalle 1960. Loma-ajat kuluivat pääasiassa laudoitustöissä, iltaisin urakoitiin omakotitaloja Kyösti Hirven kanssa. Koulun päätyttyä 1963 Kauko sai työpaikan betonityönjohtajana Rakennusvasaralta Raisiosta. Tie- ja vesilaitoksella oli avoina apulaisrakennusmestarin paikka, jota hän haki ja tuli valituksi. Kauko Loikas suoritti vielä 1965 teknillisen koulun tie-, sillan- ja maanrakennuksen opinnot, ja työ TVL:n palveluksessa jatkui eläkeikään asti. Työmaat olivat pääasiassa Turun ja Salon ympäristöissä: teiden päällystystöiden valvontaa, katutöitä ja siltojen rakentamista. Työkokemuksen lisääntyessä Kauko sai lisää vastuuta vastaavana mestarina. Monet nykyisen 110-tien liittymät, yli- ja alikulkusillat, on tehty hänen valvonnassaan. Viimeisimmät työmaat olivat Paraisilla, Nauvossa, Piikkiössä, Kaarinassa ja Salon seudulla. Eläkkeelle Kauko Loikas jäi 31.12.1989, mutta istui edelleen usein piirustuslaudan ääressä. Hän jatkoi pientalojen suunnittelua ja piirtämistä sekä valvoi niiden rakennustöiden etenemistä. Kaikkein tärkein Kauko Loikakselle oli perhe. Paimion Fuilasta löytyi puoliso, evakkotyttö **Martta Haltia**, jonka kanssa vietettiin 66-vuotishääpäivää elokuussa 2015. Kaukon ollessa kauempana työmailla Martta pyöritti perheen arkea, jossa oli kolme pientä lasta, **Mirja, Marja ja Mika**. Kun Vesa syntyi, sisarukset olivat jo äidin apulaisina toimittamassa pieniä askareita. Vaimon ja lasten lisäksi Kaukoa jäivät läheisimpinä kaipaamaan kymmenen lapsenlasta ja viisi lastenlastenlasta. Myönteinen elämänsäsenne ja kaukomainen huumori säilyivät loppuun asti. Kaukon avulias ja sovitteleva luonne auttoi selviämään erilaisista kiperistäkin tilanteista, mistä osoituksena toimiminen työmaa- työsuojelu- ja väestösuojelupäällikkönä vuodet 1966-89 sekä monissa vaativissa luottamustehtävissä. Piikkiön Rotaryklubin jäsenenä Kauko Loikas oli 1983-2002 ja klubin presidenttinä kaudella 1991-92.

– Marjatta Haltia –

Johanneksessa 8.6.2016. Marja-Riitta Aholammin jäähyväiskukka enolle.

Rokkalanjoen rannalla. Kauko, Helmi ja Lyyli Loikas, Aino ja Lyyli Hörkkö, Lilli Vitikainen.

Kauko Loikas 1926-2016															
Elisa Reponen 1893-1979								Taavetti Loikas 1894-1951							
Anna Maria Väntsi 1864-1908				Taavetti Reponen 1861-1928				Josefiina Kukkonen 1867-1919				Nikolai Loikas 1868-1948			
Maria Väntsi 1842-1903		Aleksanteri Väntsi 1838-1890		Helena Kukkonen 1830-1911		Paavo Reponen 1818-1898		Helena Kaijanen 1842-1917		Mikko Kukkonen 1831-1911		Katriina Hörkkö 1834-1895		Gabriel Loikas 1823-1903	
Regina Tikka 1817-1897	Mikko Väntsi 1812-1879	Helena Stade 1807-1849	Eerikki Väntsi 1803-1868	Anna Pukki 1805-1853	Matti Kukkonen 1802-1876	Saara Hatakka 1794-1868	Eerikki Reponen 1791-1845	Anna Stade 1814-1892	Aapram Kaijanen 1812-1856	Anna Väntsi 1806-1857	Eerikki Kukkonen 1801-1878	Anna Hörkkö 1807-1881	Eerikki Hörkkö 1805-1855	Helena Lenkeri 1796-1840	Kustaa Loikas 1790-1857

Kotina rauhaton maailma

– Tapio Variksen vuosikymmenet –

Tapio Varis syntyi kesäkuussa 1946 Ruokolahdella eteläkarjalaiseen ympäristöön ja murreilmastoon – kuitenkin vahvasti kannakselaisin juurin. Nyt seitsemän vuosikymmentä myöhemmin tapaan maailmankansalaisen, jolla on kiintymys Karjalankannaksen luontoon, sukujuuriinsa ja kokemusten kautta tietoa siitä miten rajat ja rauhattomuudet ovat ihmisten arkea. Ja jolla on vahvaa tahtoa edelleen tehdä maailmasta parempi paikka ihmiselle. Tällä välillä on ehtinyt tapahtua paljon.

Tapion isän Pekka Variksen kotiseutu oli Muolaassa Äyräpään maisemissa. Nuorena miehenä hän oli lähtenyt töihin Enso-Gutzeitin tehtaille, muuttanut Ruokolahdelle ja käynyt Tampereella tekniset opinnot tehtaan tuella. Tämä siis 30-luvun jälkipuoliskolla ja niinä vuosina hän tapasi tulevan puolisonsa, **Konsta ja Hilma Hännisen** tyttären **Margareetan**. Johannekselaiseen Pekka Varis kirjoitti 70-luvun alussa persoonallisen muistelman neljästä käynnistään Reetan kotikylässä Kaijalassa. Ensimmäisillä kerroilla ennen sotavuosia kylä sykki elämää ja nuori lempi sai sijansa. Kolmas käynti jatkosodan vuosina oli jo avioituneen parin tapaaminen sodan varjossa ja uudisrakentamisen keskellä. Neljäs kerta oli Valkeasaaren tulimyrskyissä taistelleen sotilaan lyhyt pysähdys Reetan kotimäellä rintamalinjan mukana kesäkuussa -44. Viidettä kertaa ei tullut, mutta Äyräpäässä hän ehti kotitalonsa tontilla käydä. Uusi koti vakiintui Ruokolahdelle ja Imatralle. Perhepiirissä Pekka Varis jakoi karjalaista tietoaan aktiivisesti.

Yhteistä sukutaustaa viiden sukupolven takaa

Äyräpäässä Tapio Variskin on kulkenut ja Kaijala on nyt matkasuunnitelmissa mukana. Tapaamisen yhteydessä oli mahdollista jakaa lisätietoa johannekselaisista juurista. **Haltian Marjatan** sukukarttojen kautta Hännisistä avautui ikkuna ja yhteys kymmenkuntaan muuhun johannekselaiseen sukuun. Isoäiti oli omaa sukuaan **Väntsejä**. Tapio Varis kertoi koonneensa jo nuoruusiässä äitinsä sukulaisilta tietoja ja omakohtaisia muistoja kirjoitettuina. Materiaali on tallessa ja tulee jossain vaiheessa toivotavasti seulotuksi ja käytetyksi. Tapio tapasi hiljattain äitinsä luokkatoverin kansakouluvuosilta Kaijalassa 20-luvulla. Liki sadan vuoden iästä huolimatta muistikuvat olivat valaisevia ja tärkeitä kuulijalleen. Yhteistä sukutaustaa löysimme viiden polven takaa ja Marjatta sai itsekin saman sukulaisuuskituksen.

Kohti uusia haasteita

Tapio Variksen tie vei myös Tampereelle opintoihin. Tiedotusoppi ei johtanut toimittajatyöhön, mutta ahkera kirjoittaja hänestä kehkeytyi. Yhteiskunnallinen vaikuttaminen ja kansainvälisyys kiinnostivat. Tampereelle alettiin sopivalla hetkellä perustaa Rauhan- ja konfliktitutkimuskeskusta. Siinä hän oli alusta lähtien ydinryhmässä mukana ja toimi keskuksen johtajana 1979-84. Keskuksen toiminta oli vasemmistolaisesti painottunutta ja Tapio jakoi sen arvomaailman olematta kuitenkaan yhdenkään puolueen jäsen. Poliittiset muutostuulet estivät uudelleenvalinnan ja yhteiskuntatieteen tohtori alkoi katsoa uusia haasteita. Sellainen avautui kansainväliseltä areenalta. Hänet kutsuttiin YK:n perustaman Rauhanyliopiston rehtoriksi Costa Ricaan, joka oli juuri aloittamassa uutta vaihetta vaikeiden sisäisten taistelujen jälkeen. Pesti kesti vuodet 1986-89. Kansainväliset kontaktit ovat kasvaneet sen kautta ja sen jälkeen Unescon kautta. Unesco on YK:n kasvatus-, tiede- ja kulttuurijärjestö ja siellä Tapio Variksen rooli on liittynyt

Konsta ja Hilma Hänninen.

Jakutian yliopiston rehtoria Evgenia Mikhailovaa tapaamassa.

< Isän kotitalo Äyräpäässä.

kehittyvien viestintäteknologioiden käytön edistämiseen ja vaikutusten seurantaan. Roolit siellä ovat jatkuneet pitkään ja vielä eläkepäivinäkin, ainakin ensi vuoteen.

Yhteiskunnallisena keskustelijana Tapio Variksella oli 90-luvulla säännöllinen radiopalsta. Luennointikutsuja on tullut sekä kotimaasta että muista maanosista. Hiljattain toteutui luennointimatka Siperiaan Hanti Mansian alueelle. Edessä on viikko luennointia Pietarissa ja seuraava vastaava osoite on Espanjassa. Viestinnän, kasvatuksen ja mediakulttuurin alalle painottunutta professuuria hän on hoitanut Tampereen yliopistossa vuodesta 2006. Nyt hän on ammattikasvatuksen emeritusprofessorina.

Monimuotoisen elämän pohdintoja

Yhteiskunnalliset näkemykset ovat tulleet uudelleenarvioinnin kohteeksi. ”Meidän virheemme aikanaan oli, että keskityimme liikaa materialistisiin vastakkaisasetteluihin”, toteaa Tapio varhaisemmista aktiivivuosistaan. Ihmisen elämä on monimuotoisempi ja kokonaisvaltaisempi, siinä on sijaa myös kulttuurille ja uskolllekin kunhan monimuotoisuudelle annetaan tilaa. Kirkosta eronnut on palannut jäseneksi ja elämänarvojen pohdinta on lavenunut. Hänen muutamia vuosia sitten julkaisemansa yhteisteos uudesta humanismista on tärkeä avain nykyisiin huolen aiheisiin ja pohdintojen suuntaan. Linkki siihen julkaisuun on viitteenä lopussa. ”Maailman rakenteet ovat muuttumassa, muutos on kesken ja kestää vielä hyvinkin vuosikymmenen ennen kuin näemme mihin ne johtavat”, Tapio summaa näkemyksiään. Positiivisuuden kautta hän silti katsoo tulevaan, oman perusluonteensa mukaisesti.

– Hannu Rastas –

Viitteitä:

iite.unesco.org/publications/3214678/

YK:n Rauhanyliopiston rehtori, professori Tapio Varis onnittelee Costa Rican presidentti Oscar Arias Sanchezia Nobelin rauhanpalkinnosta vuonna 1987. Kuvassa oikealla Costa Rican kommunikaatioministeri Armando Vargas Araya. Tapio Variksen albumi

Karhulan Skytät tapasivat Järvenpäässä

**Karhulan Skyttien joka toinen vuosi järjestettävä sukutapaaminen pidettiin tänä vuonna Järvenpäässä. Noin 50 suvun jäsentä kokoontui kesäisenä lau-
taina 11.6. Järvenpään vanhaan Seurataloon aloittamaan yhdessäoloa suku-
seuran kokouksella. Sukuhaaroista oli runsaslukuisimmin edustettuna Sailolat,
joista moni asuu Järvenpäässä tai sen naapurissa Tuusulassa.**

Tapaamisen aluksi hoitokunnan pu-
heenjohtaja **Markku Lindfors** kertoi
lyhyesti suvun kuululumisia, minkä
jälkeen varsinaiset kokousasiat käytiin
nopeasti läpi **Pertti Aallon** puheenjoh-
dolla. Sukuseuran hoitokunta sai kaksi
uutta jäsentä, **Paavo Laaksosen** ja **Pertti
Aallon**. Lisäksi **Marja-Leena Reunanen**
valittiin poisnukkuneen **Jouko Kolin**
tilalle edustamaan Kolin sukuhaaraa.
Ensi vuoden toimintasuunnitelmaan
otettiin taas neljän vuoden tauon jälkeen
Karjalan matka, jonka ajankohdasta ja
kohteista voi esittää toivomuksia hoi-
tokunnalle.

Maija-Liisa Pitkänen toi esille aja-
tuksen, että vuosikymmen sitten ilmes-
tyneen sukuhistoria lisäksi olisi aiheutta
tehdä uusi kirja, johon koottaisiin suku-
historiasta puuttuvaa vanhaa ja uutta tie-
toa suvun vaiheista. Asia jäi hautumaan.

Skyttien laajan sukuseuran Skytät
ry:n puheenjohtaja **Aarne Reunala** ker-
toi tähän mennessä tehtyjen isälinjan
DNA-tutkimusten osoittavan, että eri
puolilla Karjalaa asuneet Skytät eivät
ole sukua keskenään. Äitilinjoja ei vielä
ole tutkittu.

Skytät ry:n facebook-sivuilla on 150
tykkääjää. Käykää katsomassa. Seura
täyttää tänä vuonna 30 vuotta ja tekee
juhla-retken Varsinais-Suomeen 23.8.
Tulkaa mukaan.

Kokouksen jälkeen lähdimme bussilla
kiertomatkalle Tuusulanjärven ympäri.
Matkalla **Tuula Lindin** asiantunteval-
la opastuksella saimme pikakurssin
matkan varrella olevista merkittävistä

kohteista, ja niitähän tällä reitillä riitti.
Tuusulanjärven ympärillä asuivat vii-
me vuosisadan alussa monet maamme
tunnetuimmista kulttuurihenkilöistä.
Kiertomatkan jälkeen nautimme hyvän

Perimätietoa Karhulan meijeristä

**Laivoissa työnsä tehnyt konemestari Jaakko Sairanen eli Kone-Jaakko hoiti Karhulan
kylän, Tikkalan naapurikylän, meijerin höyrykonetta, josta meijeri sai käyttövoimansa.
Hän oli purjehtinut vuosikausia Siperiassa Amur-joella ennen Suomeen paluutaan. On
epäselvää, oliko hän suorittanut konemestarin tutkinnon koulussa vai oliko hän itseop-
pinut, konemestariksi häntä joka tapauksessa joka paikassa kutsuttiin. Myöskään ei ole
tiedossa, tuliko hän viettämään eläkepäiviään Tikkalan kylään, loppuivatko työt Siperiassa
vai halusiko hän muuten vain tulla takaisin.**

Jaakko opetti isoisälleni höyrykoneen
toiminnan ja huollon. Isäni **Reino Tikka**
istuskeli pikkupoikana usein **Jaakko
Sairasen** luona kysellen kaikenlaista
höyrykoneesta ja opetellen myös itse
käyttämään ja huoltamaan sitä. Jaakko
Sairanen oli eräänä iltana lämmittänyt
asuntonsa uuneja ja sulkenut uuninpellit
nukkumaan käydessään liian aikaisin,

minkä seurauksena huoneistoon tuli
häkää. Seuraavana aamuna Jaakko löy-
dettiin kuolleen asunnostaan. Isoisäni
Juho Tikka (1882 – 1941) kutsuttiin sii-
nä vaiheessa meijerille käynnistämään
ja käyttämään höyrykonetta.

Isoisän työpaikka vakinaistettiin
sitten kun hän oli antanut tarkastajalle
näytön siitä, että osaa hoitaa ja huoltaa

höyrykonetta. Pärehöylä vei työtatur-
massa isoisäni sormesta kynnen, joten
Reino-isäni hoiti koko kesän meijerin
höyrykonetta. Toisen kerran Reino-isäni
tuurasi isoisääni keväällä 1929 Sairalan
kansanopiston jälkeen, kun isoisäni oli
saanut haavan käteensä ja meni haava
kädessä levittämään apulantaa pellolle.
Seurauksena oli verenmyrkytys.

lounaan Tuusulan Rantatien varrel-
la kurssikeskus Onnelan ravintolassa.
Lounaan jälkeen ajoimme tutustumaan
Aune ja **Reino Aallon** kotitaloon, joka
on nyt **Riitta**-tyttären omistama. Siellä
moni suvun jäsenistä oli vieraillut Aunen
ja Reinon eläessä. Täältä jatkettiin toisen
tunnetun suvun jäsenen, nytkin mukana
olleen Hellin Lindin kotipaikalle Lindin
mälle. Siellä otimme myös perinteiset
valokuvat paikalla olleista eri sukuhaa-
rojen edustajista. Sitten nousimme taas
bussiin ja ajoimme jälleen Rantatielle,
päätoiskahville Lottamuseolle. Siellä oli
tietysti myös mahdollisuus tutustua
itse museoon, joka kertoo lottien töis-
tä sodan ja rauhan aikana sekä siitä,

miten lottaperinnettä nykyään vaalitaan.
Kuten tämänlaatuisen matkan luontee-
seen kuuluu, ei oltu liikkeellä millään
minuuttiaikataululla, vaan joka paikassa
jäi myös aikaa haastella ja kysellä kuu-
lumisia. Sehän lopulta on tärkein asia
sukutapaamisissa.

– Kyösti Raininko –

<< Markku Lindfors kukitti Hellin Lindin
Lindin pihalla, kuvassa vasemmalla Hellinin
nuorin tytär Ulla Fagerström.

Retkeläisiä Aune ja Reijo Aallon entisen
kotitalon pihalla.

Kun käsi ei millään meinannut paran-
tua, sitä särki paljon ja käteen tuli iso
rakkula, isoisäni sai lopulta joltakin
luonnonparantajalta rohtoja, jotka al-
koivat tepsii. Eräänä päivänä kesällä
1929 isoisäni käski **Toinia** (isäni sisarta)
kuumentamaan parsinneulan ja pist-
tämään neulalla kädessä olevaan “pai-
seeseen” reian. Toini pisti kaksi reikää
ja leikkasi partaveitsellä reikien välin
auki. Paiseesta tuli veristä mätää ulos.
Lopputuloksena oli käden paraneminen.

Kun isoisäni sitten aikanaan lopetti
työnsä meijerillä, töitä palkattiin jatka-
maan miespuolinen meijeristi. Eräänä
päivänä isoisäni Juho Tikka meni jälle

tapansa mukaan käymään meijerillä
katsomassa, miten meijeristi konetta
hoitaa. Kauhukseen isoisäni huomasi,
että höyrypannun painemittarin viisari
oli jo reilusti punaisella. Syynä oli se, että
meijeristi oli lukinnut ylipaineventtiilin
kiinni-asentoon. Isoisäni otti kiirees-
ti rautatangon pois ylipaineventtiilin
päältä, jolloin höyrykattilan paine laski.
Höyrykattilan räjähdys ehdittiin estää
viime tipassa. Meijeristi sanoi lukin-
neensa ylipaineventtiilin kiinni, jotta
kaikille meijerin koneille riittäisi tehoa.

– Osmo Tikka –

Karhulan Osuusmeijeri

- aloitti toimintansa 10.7.1895
- perustajajäseniä yhdeksän: agronomi Hjalmar Rosenqvist, valtiopäivämies Sakari Koli, Juhana Tikka, Yrjö Karhu, Matti Sairanen, Nikodemus Kontto, Antti Vinnari ja Heikki Teräväinen
- rahoituksesta vastasivat Hjalmar Rosenqvist, Sakari Koli ja Juhana Tikka
- toimi Rosenqvistin omistamassa Leppämäen hovissa vuoteen 1918, jolloin meijeri paloi ja toiminta keskeytyi
- meijerskoina työskentelivät mm. kurkijokelainen Maria Punta, Kujala, sauvolainen Sanni Sanielsson (myöhemmin Kantola)
- voim tekijöitä olivat mm. Hulda Pehkonen, Hilda Lipponen ja Aino Hörkkö
- meijerin voita myytiin mm. Pietarissa, jonne Heikki Teräväinen sitä kuljetti talvisin
- toiminta jatkui Myllymäen rinteessä, meijerin kirjoitetut säännöt ovat vuodelta 1921
- meijerin yhteydessä toimi kotitarvemylly ja pärehöylä
- vuodesta 1926 meijerin koneet toimivat höyrykoneen voimalla, koneenkäyttäjinä Jaakko Sairanen, Konsta Tikka
- isännöitsijöinä Jaakko Sairanen ja Jaakko Raininko
- voim myyjiä: Anton Karhu, August Koli, livari Sumentola
- vuodesta 1929 lähtien voim myynnissä käytettiin kilomettia entisen naulamitan sijaan

- maitoa meijeriin tuli Karhulan, Tikkalan, Lippolan, Kolmikesälän ja Hylkiälän kylistä, juuri ennen sodan syttymistä myös Hatjalahdesta Kuolemajärveltä
- meijerin toiminta päättyi virallisesti 1.2.1951 Liedossa Venäläisen kahvilassa pidettyssä osuuskunnan kokouksessa

Johannesjuhlat 30.7.

Tervetuloa Johannesjuhlille Kaarinaan

Vuotuisen juhlamme ajankohta on taas lähellä. Työntäyteinen vuosi on vierähtänyt siitä kun tapasimme Liedossa Johannesjuhlien merkeissä.

Kansallispukuhanketta toimikunta on vienyt ansiokkaasti eteenpäin. Työlle saatiin EU:n hankerahoitus, minkä seurauksena seuran rahoitusosuus putosi huomattavasti. Toimikunta on järjestänyt onnistuneesti ensimmäisen koulutustilaisuuden pukujen valmistuksesta. Saamani tiedon mukaan hanke etenee hyvillä askelmerkeillä hankevetäjä Sirpa Saariston ohjauksessa.

Ulkopoliittisesti kulunut vuosi on ollut Suomelle varsin merkittävä. Seurassakin olemme seuranneet tiiviisti ulkopoliitiikan saralla tapahtuneita liikkeitä Suomen ja Venäjän sekä EU:n ja Venäjän suhteissa.

Keväällä Johanneksesta kantautui tietoja, joiden mukaan ortodoksikirkon rakentaminen etenisi. Tätä asiaa sitten selviteltiinkin niin sähköpostin kuin puhelinneuvotteluiden avulla. Kun tiedot vahvistuivat, kävin huhtikuun lopulla Johanneksessa keskustelemassa ortodoksien kanssa asiasta. Totta oli, että seura oli kirjallisesti antanut suostumuksensa ortodoksikirkon rakentamiselle Johanneksen kirkonmäelle kymmenkunta vuotta sitten.

Tuossa keskustelussa neuvottelin sitten ehtoja kirkon rakentamisen hyväksymiselle, ja tällä hetkellä kirjallinen sopimusluonnos on ortodoksien kommentoitavana. Suullisesti asiat kylläkin jo sovittiin... Ennen tulevia Johannesjuhlia vierailen Viipurissa ja Johanneksessa, jossa on tarkoituksena saada aikaan kirjallinen sopimus. Kirkon rakentamisasiassa olen tavannut kuluneen kevään aikana Venäjän Turun pääkonsulin kahdesti. Hänen kanssaan käydyissä keskusteluissa asiat ovat hieman selkiintyneet.

Johanneksessa juhlitaan saamani tiedon mukaan tehtaan vuosijuhlia kuluvana vuonna. Tämä mahdollistane seuran matkaryhmän vierailun tehtaassa jossakin yhteydessä.

Uuraalaisten kanssa on kuluvan kevään aikana keskusteltu toimintamme yhdistämisestä siten, että uuraalaiset muodostaisivat Johannes-Seuraan toimikuntamuotoisen Uuras-Killan. Johtokuntamme on suhtautunut asiaan myönteisesti, ja nyt odottelemme heidän päätöksiään asiasta.

Johannesjuhlat ovat siis ovella ja kohta kokoonnumme sankoin joukoin Kaarinan lukiolle viettämään mukavaa lauantaipäivää, jolloin saamme tavata tutut jälleen kerran ja kuulla, kuinka taas haastellaan. Juhlat ovat merkittävä osa seuran toimintaa. Juhlatoimikunta on rakentanut upean ohjelmakokonaisuuden, jota ei kannata jättää kokematta. Kerätkää nyt ystävät mukaan samaan kyytiin ja suunnatkaa Kaarinaan.

– Janne Aso –
seuran puheenjohtaja

P.S. Juhlilla palkitaan ansioituneita seuran jäseniä kolmatta kertaa seuran omalla ansiomitalilla.

Koulu-, kylä- ja sukukokoukset

- Koulu-, kylä- ja sukukokoukset
- Hankalan koulupiiri ja Pukin koulupiiri klo 12.00
 - Hörkön sukuseura klo 11.00-11.45
 - Kaislahden koulupiiri klo 11.00
 - Karhulalaiset klo 12
 - Koskijärveläiset klo 11.45-12.30
 - Nikolai Kukkosen suku klo 11.00
 - Penttien sukukokous klo 11.00
 - Päätilän koulupiiri klo 11.00
 - Vaahtola-Rokkala-Riionsaari –kyläkokous klo 11.30
 - DNA-tutkimuksen infopiste klo11.00-13.00

Geneettisestä sukututkimuksesta kiinnostuneille:

DNA-tutkimuksen infopiste Johannesjuhlilla sisääntulo-aulassa klo 11-13.

Tervetuloa keskustelemaan ja kyselemään!
Heli Koso, Sari Scimone ja Marjatta Haltia

Hyvät johannekselaiset,

johanneslaisuus, Johannes-Seura ja Johannesjuhlat ovat osa kaarinalaisuutta. Monella meistä on jonkinlainen sidos Johannekseen. Kaarinan kaupunki haluaa olla tukemassa ja kannustamassa sieltä kotoisin olevia, heidän sukulaisiaan ja muitakin aktiivisia kotiseutuihmisiä siinä arvokkaassa työssä, jota olette tehneet niin kotiseutumatkojen järjestämisessä, perinnetiedon keräämisessä kuin jakamisessa. Erityisesti olemme tyytyväisiä viimeaikaisista historiakirja- ja kansallispukuhankkeista.

Kaarinan kaupunki on ollut ja haluaa jatkossakin olla myös mukana vaalimassa niitä hyviä suhteita, joita seuralla ja kaupungilla on alueen nykyisiin asukkaisiin ja hallintoon. Tehty ystävyyskuntasopimus kannustaa varsinkin kulttuurin ja elinkeinoelämän yhteistyön lisäämiseen.

Kaarinan kaupunki toivottaa johannekselaiset tervetulleiksi vuoden 2016 Johannesjuhlisiin Kaarinaan ja kiittää kaikkia vapaaehtoisia juhlien järjestäjiä ja erityisesti Johannes-Seuran aktiivisia jäseniä.

– Harri Virta –
kaupunginjohtaja

Seurakunnan tervehdys

Ihmiset ovat taas liikkeessä. Monet joutuvat jättämään kotinsa ja kotiseutunsa ja lähtemään sotaan pakoon. Elämisen ehtoja on etsittävä muualta. Viipurinlahden rannalla asuneilla johannekselaisilla on tästä samasta tilanteesta valitettavaan paljon kokemusta. Karjalan rajamaa on ollut levotonta seutua.

Muun muassa vuonna 1710 riehui alueella sota, isovihaksi kutsuttu. Koko Johannes ei tyhjentynyt mutta muuttoakin oli. Johanneksen kappalainen Johan Brotherus joutui Brita-vaimonsa kanssa nousemaan laivaan ja suuntamaan evakkoon Itämeren vastarannalle Ruotsiin. Monien vaiheiden jälkeen he päätyivät Ruotsin kaakkoiskulman Kalmariin. Sieltä Johan sai viran hospitaalinosaajana eli sairaalapappina.

Johan ja Brita eivät enää koskaan päässeet palaamaan kotiseudulleen Karjalaan. Tämän onnettomuuden lisäksi heitä kohtasi myös toinen koettelemus: vanhemmiten Johan sokeutui. Elämä meni kuitenkin eteenpäin, perhe kasvoi ja uusiin oloihin sopeuduttiin. Pojastakin tuli pappi, ja hänet nimitettiin isänsä kuoleman jälkeen tämän entiseen virkaan eli jakamaan ehtoollista ja Jumalan Sanaa paikkakunnan sairaille.

Yli 70 vuotta on jo kulunut siitä, kun viimeisin sota Suomessa loppui ja kun johannekselaiset joutuivat Johan Brotheruksen tavoin rakentamaan tulevaisuuttaan uusissa oloissa vieraalla seudulla. Elämä on silti sujunut ja mennyt eteenpäin; jälkipolvet ovat varttuneet ja yhteisöllisyys pysynyt vahvana. Samasta hyvän Jumalan evankeliumista kuin Johan ja Brita Brotheruskin ovat johannekselaiset yhä ammentaneet elämäänsä uskoa, toivoa ja rakkautta. Jumala on yhä turvamme ja Hän on sama eilen, tänään ja huomenna.

Siunausta Johannesjuhlaanne toivottaen
Kirkkoherra Ville Niittynen, Kaarinan seurakunta

Johannes-Seura ry:n sääntömääräinen syyskokous Johannesjuhlien yhteydessä Kaarinan lukiossa, Voivalantie 7-9, lauantaina 30.7.2016 klo 13.00.

Käsitellään sääntöjen 9§:ssä mainitut asiat sekä lisäksi eron myöntäminen johtokunnasta ja uuden jäsenen valinta.

– Johtokunta –

Hörkön sukuseura

Vuosikokous la 30.7.2016 klo 11.00 Kaarinan lukiossa Johannesjuhlilla.
Tervetuloa!

Koskijärveläiset

Tapaaminen la 30.7.2016 klo 11.45 Kaarinan lukiossa Johannesjuhlilla. Tervetuloa!

Nikolai Kukkosen jälkipolvet

Lämpimästä tervetulloo koolle Kaarinaan Johannesjuhlille! Meil on varattu huone klo 11 alkaen, mis saahaa haastella ja ilakoija koko juhliin aja mite kukakii ”viralliselt ohjelmalt” kerkiää. Iloisin terveisin Pirjo ja Heimo

Vaahtola-Rokkala-Riionsaari

Kyläkokous Johannesjuhlilla 30.7. klo 11.30. Tervetuloa!

Penttien sukukokous

Penttien sukukokouksessa luetaan otteita tulevasta kirjasta ja kerätään yhteystietoja sopivista haastateltavista henkilöistä. Sukukokous alkaa klo 11.00. Anne Pentti ottaa vastaan myös ennakkotilauksia 35 euroa maksavasta sukukirjasta.

Johannesjuhl 30.7.

*Kaarinan kaupunki tervehtii
kotiseutujuhlaansa viettäviä
johannekselaisia!*

Autokorjaamo Testipiste oy

Hallimestarinkatu 22
20780 KAARINA

Puh. (02) 243 5585
Faksi (02) 243 5100
Gsm (0400) 824 767
markku.hiiri@testipiste.fi

autokorjaste m.hilri
testipiste

TAPIO T. KOSKI

STANSSAUS • PREEGLAUS • KOHOPAINO • PAINOPALVELUT

0400 748 788 • Ilpoistentie 16 b • 20740 Turku
kirjapaino@gosmo.fi

Palvellaanko Sinua nykyisessä pankissasi?

Entä arvostatko pysyvyyttä ja läheistä palvelua?

Me teemme niin.
Tule kokemaan tämä itse.

- Palvelemme asiakkaitamme myös kassapalveluissa koko aukioloajan.
- Meidät tavoitat henkilökohtaisista puhelinnumeroista.
- Siirrämme asiakkuutesi meille vaivattomasti valtakirjalla.

POP Pankki

Hadvalantie 10, Piikkiö
puh. 020 774 9880

www.poppankki.fi/piikkio

KOTILEIPOMO

TANNISET

PAIMIO

KÄSIN LEIVOTTU PERINTEITÄ KUNNIOITTAEN

Tervehdyksemme juhlaväelle!

MATKATOIMISTO
VISTAMATKAT
PAIMIO, VISTANTIE 24, PUH. 477 5600, FAX. 477 5614

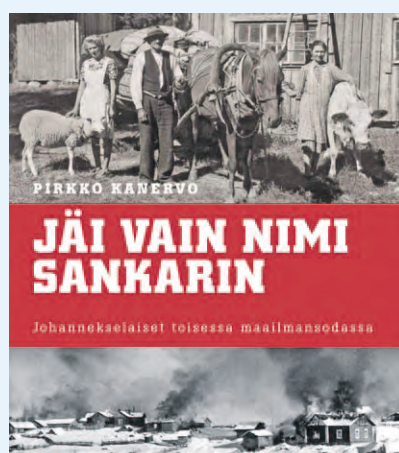

Eeva Kukkonen

on kaarinalaissyntyinen kuvataiteilija. Hän opiskeli Bolognassa (Italia) maalausta ja valmistui vuonna 2009. Lopputyön aiheena hän käsittelee kulttuurillisen identiteetin representaatiota nykyaikaisessa, mikä on luonnollista pohjan tuleville töille, joissa hän on tarkastellut suhdettaan kulttuurilliseen identiteettiin karjalaisten juurien kautta. Uusimmissa töissään lähtökohtana on ollut karjalainen käsityöperinne ja erityisesti karjalankirjonta ja käsipaikat. Teoksissa yhdistyy öljyvärimaalaus ja kirjonta kankaalle. Kukkosen töitä on nähtävillä Johannesjuhlilla Kaarinassa 30.7.

Johannes-Seuran myyntipöydältä löytyy mm.:

VUODEN 2014 KARJALAINEN PITÄJÄKIRJA
496 sivua, yli 300 kuvaa, henkilöluettelossa n. 1500 nimeä.

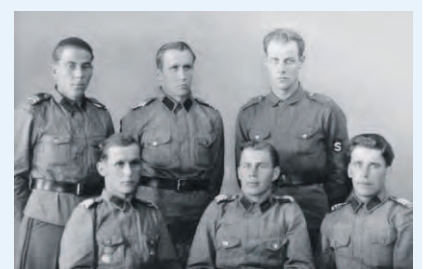
**Hinta: 35 €/kpl,
3 kirjaa 100 €.**
+ toimituskulut (nouto postista):
**9,30 €/kirja, 11,30 €/2 kirjaa,
13,30 €/3 kirjaa.**

Lähetyskset ulkomaille:
maakohtainen hinnoittelu.

Tiedustelut:

Johannes-Seura ry, Myllytie 1,
21500 PIIKKIÖ, puh. 02 4795 118,
email: johannesseura@elisanet.fi

Teoksen kirjoittaja Pirkko Kanervo on juuriltaan johannekselainen.

Johannekselaiset toisessa maailmansodassa

Kirkonmäellä tapahtuu

Ortodoksikirkon tai sitä pienemmän rukoushuoneen suunnittelu käynnistyi noin vuosikymmen sitten. Sille hankkeelle Johannes-Seurakin vaiheiden jälkeen näytti vihreää valoa, kunhan seuran muistomerkkialue säilyy käyntikelpoisena. Sopivan mittakaavaisen kirkkorakennuksen koettiin rauhoittavan alueen ilkeävalta ja olevan muistomerkeille sopivampi naapuri kuin pitkällä juoksulla joku toisentyypinen rakennus. Jos alueelle ylipäänsä jotain rakennettaisiin.

Ortodoksikirkon rakentamishanke palasi vuosien hiljaisen vaiheen jälkeen pikavauhdilla keskusteluun ja valmistelun kohteeksi. Kirkonmäki on sijainnillaan kiinnostanut muunkinlaista rakennustoimintaa ja siksi vuoden 2001 sopimukset koettiin tärkeiksi. Silloin alue rauhoitettiin rakentamiselta sekä kirkonmäen että vierellä olevan vanhan hautausmaan osalta.

Kirkon rakentamisesta puhuttiin viime vuosikymmenen lopulla, mutta käytännössä mitään ei tapahtunut.

Nyt on tiedossa, että ortodoksinen kirkko sai kirkonmäen alueeseen jonkinasteisen hallintaoikeuden jo niinä vuosina. Rakennushankkeen viereilepanokin varmaan vaati tällaisia toimia, vaikka niistä ei sen laajemmin tiedetty. Tämän vuoden kevättalvella ja tarkemmin vasta keväällä alkoi viestintä hankkeen liikkeellelähdestä. Seuran kanssakin on yhteydenpitoa aiheesta, mutta varsinaiset rakentamisen valmistelut ortodoksinen kirkko käynnisti pikavauhdilla noin kesäkuun puolivälissä. Tällä sivulla nähdään muutamilla kuvilla kirkonmäen muutoksen nykyvaiheet.

Johannes-Seuran toimesta kirkonmäeltä raivattiin 90-luvun alussa tiheä koivikko suurimmalta osaltaan. Jäljelle jäi muutamia kymmeniä koivuja maisemaelementeiksi. Niistäkin muutamia suuria myrskyn kaatamia puita on poistunut kuvioista ja joitakin viallisia. Neljännesvuosisadan aikana silloiset hennotkin koivut ovat kasvaneet aika-moiseksi metsäksi uudelleen. Siksi mäki muuttuu jälleen rajusti erilaiseksi, kun puut poistetaan alueen keskeltä ja reunoiltakin ainakin osaksi.

Mitä valmistellaan tilalle. Sivun alimassa kuvassa näkyy paikalle nousevan kirkkorakennuksen profiili. Kyseessä ei ole rukoushuoneen kokoinen tila, vaan hyvinkin täysimittainen ortodoksinen kirkko. Sillä olisi pituutta runsaat 25 metriä, leveyttä noin 16 metriä ja korkeutta tornin huippuun vajaan 25 metriä. Paikalla olleen Johanneksen kirkon vastaavat mitat ovat olleet 47 metriä pituutta, noin 18 leveyttä ja tornin huippu on noussut 41 metrin korkeuteen.

mittakaavojen vertailu osoittaa sen mahdolliseksi. Yhdestä viime päivien kuvasta todetaan, että seuran muistoristi on rakentamisvalmistelujen takia siirretty pois paikaltaan ja sijoitettu kirkon alttaripäädyn ulkopuolelle. Kivimuistomerkki oli vastaavalla paikalta siirretty pois jo hieman aikaisemmin.

Tämä kuvissa näkyvä muutos on toteutunut runsaan kahden viikon kuluessa kesäkuun jälkipuoliskolla.

Kaijalan Hörkköjen juuret Koskijärvellä

Hörkkö on yksi Johanneksessa jo 1500-luvulla esiintyneistä suvuista. Suvun vanhin, nimeltä tunnettu edustaja on Hannu Hörkkö (Hans Hörke), joka mainitaan vuoden 1544 maakirjassa Maunu (Kolmi)Kesäläisen (Mons Kolmkese) nautakuntaan kuuluvana Koskijärvellä yhdessä Hans Baggen kanssa. Vuosisatojen aikana suku levisi ympäri pitäjää ja myös sen ulkopuolelle. Johanneksen maarekisterissä oli kaksi Hörkköä, Koskijärvellä nro 1 ja Kaijalan kylässä nro 8. Koskijärven Hörköstä käytettiin myös nimeä Ylähörkkö erotukseksi Kaijalan Hörköstä, Alahörköstä.

Perimätieto tarinana

Johanneksen pitäjähistoriassa on viittaus **Samuli Paulaharjun** kirjoitukseen Asutustarinoita Kannas-Karjalasta, joka julkaistiin Kotiseutu-lehdessä 1914:10. Paulaharjun 1909 tallentaman vanhan tarinan mukaan ”Johanneksen Kaijalassa on vanhin talo Hörkönmäki. Siinä ollut ennen hovi, mutta Ruotsin sodan aikana oli se hävitetty, venäläiset rakunat sotkeneet pellot ja kaikki. Yksi vanhapiika vain jäänyt eloon. Sitten sekin muutti pois, mihin muutti ja maa jäi autioksi. Tuli sitten paikalle muuan vaimo ylempää jokivarrelta 3 poikansa kanssa ja rupeasi siinä elämään. Vielä näkyy entisten rakennusten perustuksia. Toisella itärannalla Rokkalan jokea pitäisi olleen riihen kuominoineen [puintihuoneineen] .”

Vaimo oli **Olli Rusinpojan** leski, jonka nimestä ei ole varmuutta, sekä pojat **Sipi**, **Yrjö** ja **Abraham**. Muutto on tapahtunut vuosien 1701 ja 1723 välillä, sillä vuoden 1701 henkikirjan mukaan oli Kakin kappelin Koskijärvellä Simo Rusinpojan taloudessa kuusi veroa mak-savaa henkilöä: Simo Rusinpoika vai-moineen, **Olli**-veljen vaimo, veli **Lemetti** vaimoineen sekä talollisen poika **Heikki**. Heikki oletetaan Lemetin pojaksi.

1723 väestöluettelon mukaan Kaija-lassa asuivat mm. **Sipi Ollinpoika**, **Sifred Ohlsson** 40 (v.), vaimo **Maria Antintytär**, **Marija Andersdr** 32 ja ty-tär **Helena** 2 sekä veli **Yrjö**, **Jörän** 37?, tämän vaimo **Katriina Eerikintytär**, **Catrina Erichs** dät ja heidän tyttären-sä **Angnet**a 2. **Abraham Ollinpoika**, **Abraham Olofsson** ja hänen vaimonsa **Agneta Matintytär**, **Agneta Matzdr**, mainitaan esim. rippikirjassa 1736-1738. Abraham kuoli Kaijalassa 56-vuotiaana helmikuussa 1751, Yrjö 65-vuotiaana huhtikuussa 1756 ja Sipi viikkoa myö-hemmin 68-vuotiaana.

Hörköt väestö-rekisterissä 20.6.2016

Väestörekisterin nimipalvelusta löyty-vät Suomen väestötietojärjestelmään rekisteröityjen, suomalaisen henki-lötunnuksen omaavien henkilöiden etu- ja sukunimitietojen lukumäärät. Henkilötunnukset annettiin elossa oleville henkilöille vuosina 1964-1968, minkä jälkeen henkilötunnus on an-nettu lapselle syntymäilmoituksen pe-rusteella ja ulkomaalaiselle erillisen rekisteröinnin perusteella. Tilaston mu-kaan **Hörkkö** on nykyisenä nimenä 519 henkilöllä, 263 miehellä ja 256 naisella. Ulkomailla asuu 22 Hörkkö-nimistä. **Hannu Hörkön** jälkeläisiä on kuiten-kin tuhansia – ehkä kymmeniätuhan-sia. Veikkaan, että enemmistöllä meistä tämän lehden lukijoista on yksi tai use-ampia esivanhempia, jotka polveutuvat Hannu Hörköstä. Mutta mistä Hannu oli lähtöisin? DNA-testit useammille mies-puolisille henkilöille, joiden suora isälin-ja johtaa Hannu Hörkköön, saattaisivat antaa vastauksen tähän kysymyksen. Ensimmäinen Hörkkö-isälinjainen on jo saanut tuloksensa.

– Marjatta Haltia–

Hörkön (H) ja Loikkaan (D) kantatilojen sijainti v. 1773 kartassa. Isäntinä Matti Abraminpka Hörkkö ja Lauri Yrjön?pka Loikas. Lähde: Kansallisarkisto/Viipurin läänin verollepanokartat.

Jakotoim. päättymispvä	Rekisterinumero/Nimi	Viljeltyä maata	Tilusala yht. (hehtaareissa)
6.2.1866	8 Ala-Hörkkö <i>Halottu osiin 8:1 - 8:14</i>	179,210	880,310
7.2.1871	8:1 Risto Heikinpka Hörkkö <i>Yhteiseksi myllytonitksi, sorapalstaksi ja teiksi otettu 1,59 ha Halottu osiin 8:15 ja 8:16</i>	24,030	138,920
7.2.1871	8:2 Justiina Hörkkö ja poikansa Kristian Matinpka Hörkkö <i>Halottu osiin 8:45 ja 8:46</i>	8,710	35,220
7.2.1871	8:3 Joonas Juhonpka Hänninen <i>Halottu osiin 8:71 ja 8:72</i>	10,710	46,420
7.2.1871	8:4 Matti Tapaninpka Hörkkö	9,870	45,410
7.2.1871	8:5 <i>Halottu osiin 8:19 - 8:21</i>	16,840	79,200
7.2.1871	8:6 Anna Matintr Hörkkö, Aatami Mikonpka Hörkkö ja Kaapriel Loikas y.m. <i>Halottu osiin 8:30 ja 8:31</i>	29,540	146,710
7.2.1871	8:7 Mikko Eerikinpka Hörkkö <i>Halottu osiin 8:32 ja 8:33</i>	10,890	48,790
7.2.1871	8:8 Aapraham ja Mikko Aataminpjat Hörkkö <i>Yhdistettynä 8:16 kanssa jaettu osiin 8:26 ja 8:27</i>	5,790	31,730
7.2.1871	8:9 Joonas ja Yrjö Mikonpojat Hörkkö <i>Halottu osiin 8:22 ja 8:23</i>	11,790	59,990
7.2.1871	8:10 Tapani Antinpka Rikkonen	10,940	48,480
7.2.1871	8:11 Tuomas Marinen <i>Halottu osiin 8:28 ja 8:29</i>	8,060	39,670
7.2.1871	8:12 Mikko ja Kaapriel Matinpojat Hörkkö	14,010	63,220
7.2.1871	8:13 Kaapriel Mikkonen	10,190	43,870
7.2.1871	8:14 Aatami Eeronpka Hörkkö <i>Halottu osiin 8:24 ja 8:25</i>	10,050	45,410

Kaijalan Hörkköjen polveutuminen Hannu Hörköstä Hannu Hörkkö Koskijärvellä 1544

1. Lauri Hannunpka Hörkkö
2. Olli Laurinpka Hörkkö
3. Hannu Ollinpka Hörkkö
4. Rusi Hannunpka Hörkkö
5. Olli Rusinpka Hörkkö
6. Sipi, Yrjö ja Aapram Ollinpojat Hörkkö Kaijalaan 1701-1723

Kaijalalaiset koti-konnuilla

Olipa mukava päästä vihdoin katselemaan ukkini synnyinko-din maastoa ja ympäristöä, kun Tatu-poikani kanssa saimme liittyä Varsinais-Suomesta koottuun Johanneksen Kaijalan kylässä juuret omaavien bussimatkalaisten joukkoon! Olipa jo aikakin nähdä ukkini - ja omien - sukujuurien alueita. Alanhan olla jo vanhuuden kynnyksellä (syntynyt 1948).

Tatu on käynyt omatoimimatkoilla Kaijalassa jo useita kertoja, mutta mi-nulle tämä oli ensimmäinen kerta. Tatu osasi aika paljon kertoa jo ennakkoon alueista, mutta kyllä tunteita kourai-si katsella Rokkalanjoen virtaamista muutamien eri siltöjen kohdalla. Sen joen varrella on lapsena ukkini **August Kosonen** leikkinyt, onkinut ja uinut, samoin hänen isänsä ja aikaisemmat miespolvet aina 1600-luvun alkupuol-lelta alkaen.

Mukava oli patikoida maalaismai-semassa, vaikka välillä ihan vähän sa-taa ropsautti. Sade oli niin pientä, ettei se haitannut kulkua eikä mielialoja. Porilaiset **Rastaan** sisarukset olivat käy-neet paikalla jo edellisenä päivänä tak-silla. He olivat aktiivisia ja innostavia matkakumppaneita, kuten entuudestaan tuttu **Leevi Hörkkö** ja monet muutkin kanssamme patikoineet.

Johanneksen keskustassa Vaahtolassa kävimme joukolla katsomassa kirkon raunioita, ja kuulimme paikalliselta asiantuntijalta, että Johanneksen entisen luterilaisen kirkon paikalle suunnitel-laan melko vakavasti uuden ortodoksi-kirkon rakentamista. Todettiin, että tätä hanketta on kaikin mahdollisin keinoin vastustettava. Löytyyhän Johanneksesta toki muita paikkoja ortodoksikirkolle. Kävimme myös hautausmaalla ja muis-tomerkillä. Kaijalan jälkeen poikettiin

Karhulan ja Koskijärven kautta Summan räjäytetyllä korsulla ja sodan aikana ni-mettöminä haudattujen muistomerkillä.

Porukan yhteishenki oli erinomainen, ja huumori kulki mukana koko ajan. Eipä se liene kummallista, kun päivän mittaan kävi ilmi, että taidamme olla keskenäm-me sukulaisia koko bussiseurue: **Hörköt**, **Loikkaat**, **Hänniset**, **Lönnrohit** ja muut.

Yhteenkuuluvaisuuden tunne kas-voi ainakin minussa päivän mittaan, ja ilman muuta tuntuu yhä tärkeäm-mältä osallistua johannekselaisten yhteistouhuihin, seuraavaksi kaiketi Johannesjuhlaan Kaarinassa 30.7.2016. Sitä ennen ehkä Tatun kanssa poikkeam-me vielä omalla reissulla Kaijalassa ja ehkä muissakin lähikohteissa.

Mainittakoon, että tuon Kaijalan-matkan jälkeen kävin Evakkolapset ry:n bussiretkellä Vienen Karjalan kalevalaisissa runokylissä, mm. Vuonnisessa, Vuokkiniemellä ja Uhtualla sekä Solo-vetskin luostarisaaarella, viime vuosi-sadan vankileirien historiallisessa ympäristössä. Siellä pääluostaria res-tauroidaan valtion varoin ja iso remontti jatkunee vuosien ajan. Paikka toimii jäl-leen luostarina. Hyvin mielenkiintoinen oli tämäkin reissu, kun en ennen näis-säkään kohteissa ole koskaan käynyt.

– **Lauri Kosonen** –
Kuvat: Tatu Kosonen

P.S. Tatun Kaijalanmatkavideot You Tubessa:
<https://www.youtube.com/playlist?list=PLZSFtQxPvuMfafdrxq7YyXG-sHhprHpq>

Kauppa n:o 2 Kaijalassa.

Lauri Kosonen Ylätalon (Taavetti Loikas) portilla Kaijalassa. Ylätalon vieressä, tästä suunnasta katsoen takana, oli Alatalo, jossa Laurin ukki August Kosonen asui lapsena. Sitä taloa ei ole enää.

Tekniikka omissa käsissä – taitaja Tapio Tamminen

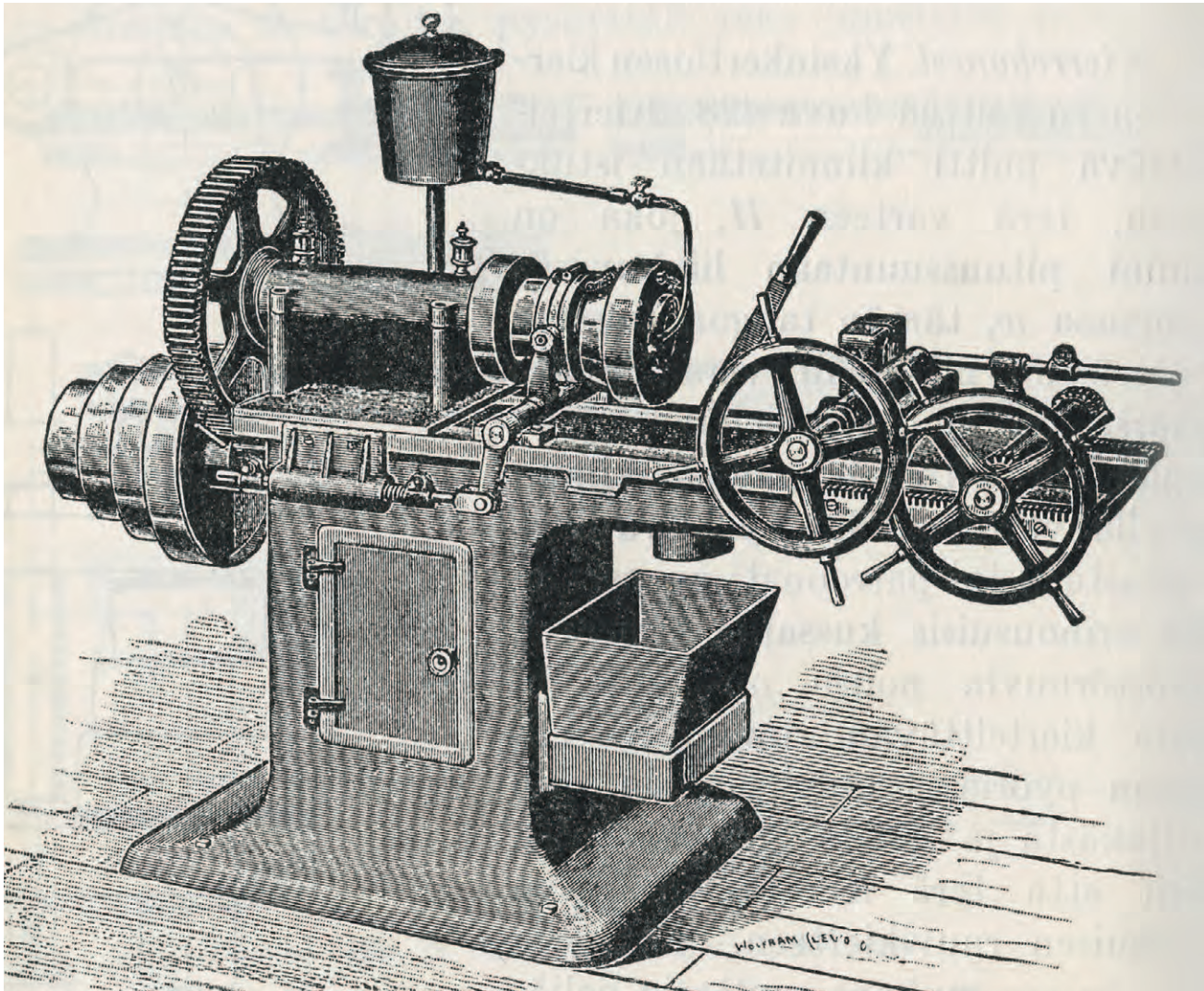
”Tapiolta me kysytään, jos on tarvis tietää jotain tekniikan asiaa.” ”Mitä vaan ongelmaa koneissa tai erikoistietoa puusta tai metalleista, hommat kannattaa tarkistaa Tapiolta.” Tällaisia kommentteja antavat Juha Mänty ja Simo Reunanen, jotka opastavat allekirjoittanutta jututekoon Lietoon. Olemme saapumassa vanhan siirtolaistilan pihapiiriin. Rauhallisen miljööön ympärillä elämänmeno on erilaista – edessä näkyy levenevä sekä vilkastuva Turun Ohikulkutie ja taustalla pienen metsäkaistaleen takana on Liedon uusi mittava yritysten alue. Lähitulevaisuudessa teollisuusalue työntyy entistä lähemmäksi pihapiiriä, jolla kohtaamme kasikymppisensä viime talvena täyttäneen Tapio Tammisen.

Tammisen vanhempien ja monien muidenkin siirtolaistilat perustettiin 1946 Liedon syrjäiseen kolkkaan. Omatoimisuutta tarvittiin ja sitkeyttä uuteen alkuun. Yhteydet paranivat vasta 60-luvun alkuvuosina, kun Ohikulkutie valmistui Piikkiöstä Ykköstieltä Raisioon ja vedettiin näiden sivuseutujen kautta. Sähkön tulo tilalle ajoittui samoihin vuosiin. Maatalouden töissä

Tapio Tamminen oli kouluajoista lähtien vahvasti kiinni, jo 11-vuotiaana tulivat lähipellot kynnyksiksi. Tilalla tehtiin omatoimisesti työkaluja ja maatalouden laitteita. Sähkön tulo avasi Tapio Tammiselle mahdollisuuden hankkia hitsauslaitteet ja silloin kasvoi laitteiden valmistus myös muille. Vuosien varrella omassa työpajassa on tehty maatalouskoneiden lisäksi kymmen-

Tapio Tamminen 3-vuotiaana johannekselaisena kesällä 1939.

Paavo Peron teos oli yksi tärkeä avain tekniikan maailmaan. Kuvassa pulttikierrekone kyseisestä kirjasta.

kunta erikoistehokasta lämpökattilaa, maansiirtokoneita, kenttäsaha, lumilinkoja, rakennusalan koneita. Uusien lisäksi vanhojen korjausta. Siinä ohessa hän on opetellut hydraulikkaa, sähkömoottorien sielunelämää ja vaikkapa automaattivaihteisten korjausta. Mitä on tehty, se on tehty vankaksi ja kestäväksi. Ja kun töissä on tarvittu puristustekniikkaa, Tapio Tamminen on rakentanut oman puristuslaitteen. Jos voimaa on tarvittu 20 tonnin verran, sitä on rakennettu 50 tonnin mittakaavalla varmuuden vuoksi – ja enempiinkin olisi osaamista riittänyt.

Tapio Tammisen maine erikoisongelmien ratkaisijana on kantautunut valtakunnassa kauas muihinkin maakuntiin. Tarkkuutta tai muuten erikoisia käsityötaitoja vaativia metallialan tehtäviä on tuotu hoidettavaksi. Tästä pari esimerkkiä. Liedon kirkossa olevan Könninkellon koneisto piti korjata. Ongelmana oli rikkoutunut ratas, joka ei ollut minkään vakioratkaisun kokoinen hammastukseltaan. Tapio sai haasteen valaa käsityönä täsmälleen oikeanlainen osa akseleineen ja samalla piti varmistaa myös kellon ajassa pysyminen. Tuloksena oli toimiva Könninkello. Aivan yhtä tarkka, mutta muuten toisenlainen haaste oli oikaista vääntynyt helikopterin pyrstöpropellin akseli. Kyseessä olivat niin suuret vääntövoimat, että tarkkuuden piti olla millin sadasosan tasolla oikein. Ei Tapio Tammisen työn tarvinnut taivaalle nostaa, mutta hydrokopteriin käytettynä toimivuuden piti olla yhtä varma. Sitä tehtävää varten oli valmistettava itse uusia työkalujakin ja ongelma tuli ratkaistuksi.

Kysyin, mistä itse oppinut tekniikan taitaja on oppinsa ammentanut. Tärkeimmäksi tietolähteeksi paljastui Teknisen korkeakoulun professorin Paavo Peron kattava yli 500-sivuinen teos Mekaaninen teknologia. Se sisälsi materiaalioppia puusta ja metalleista, kaikki mahdolliset työstämistavat ja siihen liittyvän matematiikan. Kyse oli muuttumattomista fysiikan ja mekaniikan ja kemiankin perusteista, jotka 40-luvun lopulla julkaistuna ovat yhtä päteviä nykypäivässä. Kävi ilmi, että teos oli ollut hänellä muutamaan otteeseen lainassa, muttei koskaan omana. Tämän puutteen lehti aikoo hoitaa kuntoon. Tapio Tamminen on Johanneksessa syntynyt, Rokkalan poikia, ja ehti käydä jatkosodan aikana ensimmäisen

kouluvuotensa Rokkalassa väliaikaisissa koulutiloissa. Koulutie jatkui ensin Tarvasjoella ja sen jälkeen Paimion Sukselassa 1944-46, kun perhe asui Juntolan kylässä. Lietoon muuton jälkeen olivat vuorossa Loukainien koulu ja Palomäen koulu, kunnes koitti arkityön aika kotitilalla. Juha Mänty oli Tapio Tammisen lähin naapuri Rokkalassa ja yhteydenpito on jatkunut lapsuusvuosista tähän päivään. Simo Reunanen puoliso on Juha Mäntyn serkku eli samasta ympäristöstä lähtökohdat.

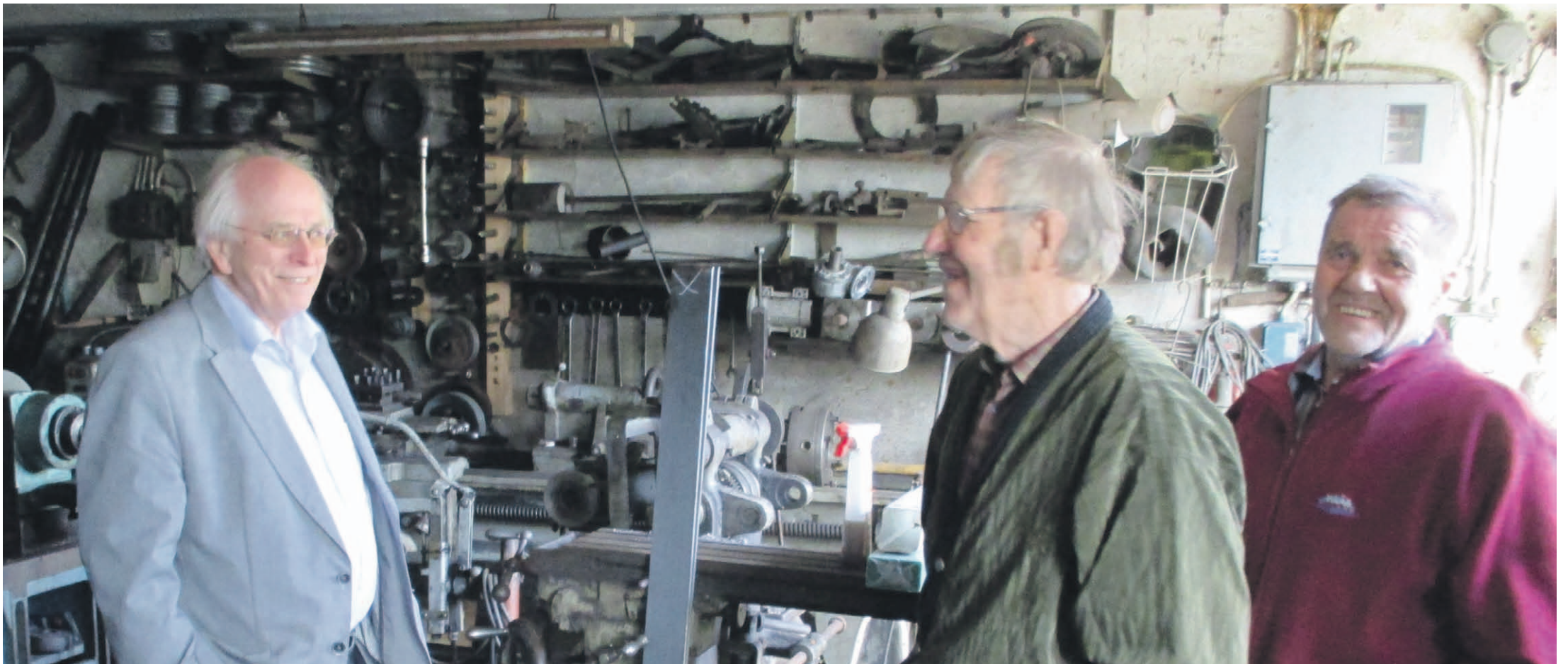
Tammisen suvun tulo Johannekseen on ollut sattuman satoa. Tapio Tammisen isoisä Vihtori Tamminen oli Tammelasta ja valmistunut agrologiksi Mustialan maatalouskoulusta. Hän työskenteli Ruskealassa tilanhoitajana viime vuosisadan vaihteessa. Vihtori Huitu osti siihen aikaan Kaislahden tilan ja Tamminen oli ollut hänen kanssaan Tammelassa samaan aikaan maatalousopinnoissa. Vihtori Tamminen sai kutsun Kaislahteen tilanhoitajaksi ja muutto toteutui 1904. Huomionarvoista on sekin, että molemmat Vihtorit valittiin Johanneksen kunnan ensimmäiseen valtuustoon 1915 – valtuustotyössä Vihtori Huitu toimi puheenjohtajana ja Vihtori Tamminen sihteerinä. Perhe lunasti Rokkalan maista itselleen tilan ja rakensi kotitalon, jossa Tapiokin aikanaan syntyi. Hänen vanhempansa olivat Toivo Tamminen ja Hilja o.s. Lenkkeri. Tapio Tamminen on käynyt Johanneksessa 5-6 kertaa ja löytänyt sieltä kotipaikan perustukset. ”Pitäkööt kun ovat sotkeneetkin”, totesi Tapio rauhalliseen tapaansa. Tässä vaiheessa Tapio Tamminen antaa vielä yhden avaimen omaan oppivaisuuteensa. Vihtori Tammisen isä on ollut Helsingin yliopiston professori Johan Axel Palmén. Hän toimi eläintieteen professorina ja tuli Euroopan tasolla arvostetuksi varsinkin lintujen ja lintujen muuttoliikkeen tutkijana. Poikamiehenä koko ikänsä pysytellyt professori eli avoliitossa taloudenhoitajansa kanssa ja piti huolta poikansa koulutuksesta eli antoi hyvät eväät elämään.

Kahdeksankymppisellä tekniikan taitajalla on parhaillaan työn alla uusia projekteja, joihin ratkaisut on löydetty tai kehitteillä. Vierivä kivi ei sammaloidu ja poikamainen uteliaisuus teknisten pulmien suhteen on sitä samaa.

– Hannu Rastas –

Tapio Tamminen (keskellä) esittelee yhtä verastiloistaan. Nyt yli sadan vuoden ikäinen sorvi Nautelan kartanosta oli ensimmäisiä hankintoja aikanaan ja sen jälkeen sorvivalikoimakin on kasvanut kolminkertaiseksi. Oikealla Simo Reunanen.

Kuva: Juha Mänty

Parin päivän matka Johannekseen

Päivänä muutamana Aino-äiti sai puhuttua minut matkakumppaniksi Johannes-matkalle 90-luvun alussa. Sovimme, että Johanneksessa kävisimme saarella, kunhan Vaahtolaan asti päästäisiin ja vene ja soutaja järjestyisi. Äiti ja Eila-täti olivat käyneet siellä vuosi pari aikaisemmin. Kaikki oli mennyt hyvin ja pari venäläispoikaa oli kohteliaasti soutanut heidät saareen ja takaisin ja odottanut rannassa naisten kierrellessä tuttuja paikkoja. Matkakuvia minäkin olin katsellut ja kuunnellut taas kerran tarinoita saaresta ja lupautunut matkalle. Bussissa oli tuttuja ja vähän vieraampia, mutta kuitenkin tutuntuntuisia ihmisiä.

Saavuimme Viipuriin Kauppatorille ja menimme Pyöreään Torniin syömään. Jossakin välissä pääsin käymään myös Viipurin Kauppahallissa. Kun menin sinne sisälle, ajattelin, että heillä on täällä kanarialintuja. Kunnes katsoin kattoon päin. Siellä kattoparruilla oli pulujen ja varpusten pesiä. Tiskeillä ei tavaraa ollut paljon. Kukkia oli paljon. Mansikat ja auringonkukan siemenet käärittiin sanomalehteen.

Yövyimme paperitehtaan parakeissa. Parakissa oli 8 makuupaikkaa ja siellä oli sauna myös. Suomalaiset rakentajat olivat meidän matkamme aikana lomalla ja parakit tyhjiä. Söimme aamupalan ja joimme kohvin Finn-Stroin suomalaisessa ruokalassa.

Majoituimme, palasimme pihalle, kiipesimme bussiin ja ajoimme rantaan. Siellä ei ollut laituria. Oli vaan rivit kiviä, isoja vaaleanpunaisia kiviä. Tuli mieleen, että se on ehkä joskus ollut laivalaiturin pohja. Iso moottorivene oli parkkeerattu kivien päähän. Paikka oli kuulemma Kukkolaan tai Makslahtea tai sitten paikka oli Kukkolaan ja tuo merenlahti oli Makslahtea. Minä en oikein osannut sijoittaa paikkaa mihinkään. **Skytän Eero** sanoi, että vene vie meidät saareen.

Kippari tuli rannalle vastaan ja toivotti meidät tervetulleiksi. Ajamme ensin Riionsaareen ja sitten Revonsaareen. Silloin miehet korottivat äänensä ja ilmoittivat, että ei käy. Meitä on 51 henkeä, osa on jäänyt Vaahtolaan kiertämään, mutta sittenkin tuo moottorivene oli liian pieni. Pitää tehdä kaksi reissua.

Rantautuminen Johanneksen Riionsaareen 3.7.1990.

Päästiin Johannekseen Finn-Stroin parakkeihin majoittumaan.

Revonsaarelaiset odottakoon täällä, kun riionsaarelaiset pääsee matkalle, sitten heidät haetaan. Näin tehtäköön, siitä

ei anneta tuumaakaan periksi. Kippari näytti vähän happamelta, mutta antoi enemmistölle periksi ja niin vanhat

saarelaiset lähtivät kiviä pitkin veneelle. Kaikki sedät ja tädit ja muut sukulaiset. Kaikkihan me olimme keskenämme suuria sukulaisia. Ja nyt minua jäneniti. Lipeäisin varmasti kiviltä, mutta yrittettävä oli. Olin neljissäkymmenissä ja nuo päälle kuuskymppiset meni tosi reippaasti. Tosin **Sirkka** lipesi kiveltä ja satutti kätensä ja joutui sitten kotona pitämään kipsiä kädessään. Epäilyistäni huolimatta pääsin veneeseen. Olimme lähteneet Kukkolan rannasta siksi, kun Vaahtolasta suoraa Pylkönsalmen kautta ei voinut mennä, sen kivisyyden takia. Nyt kiertäisimme Suvisaaren ja tulisimme Riionsaareen.

Sitten tapahtui minua todella hämmästyttänyt ja pelästyttänytkin asia. Tämä laivan kippari tuli tulkin välityksellä juttelemaan meidän kanssamme. Hänellä oli keisarinaikaisia merikortteja ja tämä oli ensimmäinen kesä laivalla. Ettei vaan ollut ensimmäinen reissu laivalla? Hänellä ei ollut mitään tietoa Riionsaaren maihinnoususta. Kuka meistä tietää? Muistaako kukaan mihin rantaan oli helpoin rantautua ? Silloin vanhat leikkikaverit, äiti-**Aino**, **Eila**-täti ja **Kaino**-täti rupesivat muistelemaan ja pohtimaan missäpäin Riionsaarta olisi hyvä rantautua. Telakan ranta, joka ilmeisesti olisi sopivin jäi kivisen Pylkönsalmen toiselle puolen, eikä koko saarta kerkiä kiertämään. Niemen ranta oli ennen käytössä, mutta taitaisi olla liian matala. Naiset, jotka olivat olleet rippikoulutyttyjä evakkoon lähtiesään, joutuivat pohtimaan ja muistelemaan, miten ennen toimittiin. Sitten he päättivät yhdessä ehdottaa kipparille Riionsaaren Koivuniemen rantaa. Siellä kävi aikoinaan kapteeni **Lipposenkin** laiva Tähti. Veneemme kapteeni kuunteli ehdotuksen ja pohdittuaan tilannetta, teki naisten tiedon mukaan ja rantauduimme Koivuniemeen. **Lempiäiset, Loikkaat, Kottoset, Lehtniemet, Kososet** ja **Saavalaiset** kaikki rannalle. Sovimme koska vene tulisi hakemaan meidät takaisin mantereelle ja niin jäimme sinne, veneen palatessa viemään revonsaarelaiset saarensa. Me painelimme muinaisia

kinttupolkuja kukin omille kivijaloillemme.

Olisittepa kuulleet kun Kaino-täti komensi poikansa jonoon sen jälkeen, kun laivapoika oli nostonut tädin pois laivasta. ”Seurakkaa johtajaa!” tuli tosi napakasti. Kuudelta palattuaan rantaan täti oli väsynyt. Kävelyä viidakossa oli pitkälti toista kilometriä ja polut kadonneet vuosikymmenten aikana. Pitkässä ruohikossa ja puunrunkojen ja risujen peittämässä poluissa oli tekemistä.

Vietimme **Aira**-tädin syntymäpäiviä samppanjan ja munkkien merkeissä Lempiälän pihalla ja katsoimme kyläntalon paikkaa ja Haverlahtea. Sitten palasimme rantaan. Matka tuntui pitkältä, vaikka koko saaren pituus ja leveys ovat parissa kilometrissä. Pikkuhiljaa kaikki olivat rannassa ja valmiita palaamaan, mutta venettä ei kuulunut ei näkynyt. Miehet sytyttivät nuotion. Ei meillä ollut mitään paistettavaa tai kahvia keitettäväksi, muuten vaan. Sitten näin äidin huolestuneen ilmeen. Miten tuo nuotio sammutetaan. Ei hänen Koivuniemeään saanut vahingoittaa. Minulla oli laukussani muovikassi. Etsin sen ja pyysin Pikku-**Hannua** hakemaan kassillisen vettä merestä nuotion sammutukseen.

Vene tuli pari tuntia myöhässä. Revonsaarelaisista pari oli eksynyt ja paluu oli myöhästynyt siksi. Heidät oli viety jo Kukkolan rantaan ja nyt oli meidän vuoromme. Menimme hotelli Lokkiin iltpalalle suoraan Riionsaaren retkeltä. Minulla oli verskat päällä ja kumisaappaat jalassa. Harmitti ja kiukutti ja väsytti – sen kerran kun ravintolaan pääsi tuttujen kanssa, ei ollut aikaa valmistautua tippaakaan.

Seuraavana päivänä kävimme Vaahtolassa kirkonmäellä, ajoimme Viipuriin ja lähdimme pitkälle kotimatkalle. Oli se retki. Kaikesta huolimatta se on jäänyt parhaiten muistoihin ja siitä on tosiaan jo yli kaksikymmentäviisi vuotta aikaa – venäläisestä veneretkestä ja keisarin aikaisista merikorteista, varpusista kauppahallissa ja torin pellavaliinoista.

– Tuula Costiander –

Ensimmäinen kerta Johanneksessa

Pitkään suunniteltu matka Johannekseen toteutui toukokuun lopussa, kun mahduimme mukaan Vistamatkojen järjestämälle viikonloppumatkalle. Minulle tämä oli ensimmäinen kerta, mutta onneksi bussi oli täynnä kokeneita ’koti-seutumatkajia’. Heidän neuvojensa avulla sujui hyttysmyrkyn osto ja valutanvaihtokin kätevästi. Koko matkan höristelin korviani ja sukunimiä kuullessani päässäni raksutti: ”Tuokin suku tulee jotenkin lähelle meitä.” Niin monta kirkonkirjoista tutuksi tullutta sukunimeä ja ihan eläviä ihmisiä!

Etukätehen olin mielessäni kauhistellut näin lyhyttä tutustumista paikkaan: yksi päivä menomatkaan, toinen päivä paluumatkaan ja vain yksi päivä Johanneksessa. Näkeekö siinä mitään? Mitä oikein ehdimme nähdä? Perille päästyämme huoneluovutusten ja ruokailujen jälkeen ehdimme ihailla auringonlaskua Vaahtolan rannassa. Hyttysillä oli ruokailu vasta alussa ja myrkkysuihkeen aromit kelpasivat hyvin paikallisille inisijöille.

Lauantaiaamuna lähdimme **Kososen Tatun** kyydissä etsimään Kukkolaan, jossa isäni on syntynyt. Oikea tienhaara tuli – ja meni, kun ei se tuntunutkaan tutulta. Ajoimme Koiviston kirkolle asti, josta sitten palasimme takaisinpäin ja löysimme tuon ainoan mahdollisen ’oikean’ tienristeyksen uudelleen.

Vielä reilu 10 vuotta sitten, kun isäni oli edellisen kerran käynyt paikalla, siellä oli ollut isäni isovanhempien savupiippu pystyssä, mutta isän perheen tontilla ei ollut mitään. Nyt ei ollut sitäkään, tai siis oli rakennuksia, mutta ei oikeita vanhoja rakennuksia. Vähän

jäi epäilyttämään, olimmeko varmasti oikeassa paikassa.

Iltapäivällä Vistamatkojen bussi oli lähdössä hakemaan väkeä Karhulasta ja menimme mukaan nähtävyyksiä katsomaan. Tiheää, hoitamatonta metsää ja viimein kylä, jossa suurin osa taloista vanhannäköisiä. Kekseliäitä puutarhakoristuksia, ihania kierrätysideoita keittiökapistuksille tuli painettua muistiin. Lokki-hotellille palattuamme isäni vielä kyseli tuosta Kukkolan risteyksestä, ja onneksi **Santalan Seppo** sanoi, että mennäänpä katsomaan. **Kukkosen Riitta** lähti myös mukaan. Hän kun tuntee kaiken täältä. Samaan tuttuun risteykseen päädyimme, missä olimme jo olleetkin Tatun kanssa. Onneksi Riitta kiinnitti huomiomme **Kaijasten** taloon, joka kauniin sinisenä näkyi

hyvin päätielle. Sen talon isäni tunnisti: hän oli ollut välirauhan aikaan tuon talon tupaantuliaisissa.

Tavoite oli saavutettu. Kukkola nähty. Kiitos Tatulle, Sepolle ja Riitalle.

Vaahtolassa, Johanneksen keskustassa, kiertelimme vielä torilla ja sitten taas syötiin yhdessä illallista Lokki-hotellissa. Suvivirren sävelin jäivät Johanneksen kirkon rauniotkin hyvin mieleen. Takaisin paluu sujui joutuisasti Viipurin pysähdyksestä huolimatta.

Parhain anti matkalta oli tavata isäni pikkuserkut, **Aili** ja **Helmi**, jotka siis ovat minullekin sukua. Kaikkien dna-serkkutestien jälkeen on mahtavaa löytää näin läheistä sukua, kun on jo tottunut kirjaamaan lähinnä neljän – viiden sukupolven takaa tulevia serkkuyhteyksiä.

Valitettavasti ei ole ’aikamatkakonetta’, jonka avulla voisi matkustaa siihen onnelliseen maailmaan, joka huokuu isovanhempieni harvoista säilyneistä valokuvista 1930-luvulta.

Lämmin kiitos Vistamatkoille ja koko matkaseurueelle mukavasta viikonlopusta.

Lisäkiitos vielä Tatulle ryhmäkuvasta, jonka näimme jo viime lehdessä.

– Heli Koso –

Matilda ja Anton Koson talon pihalla v. 1935. Esko Koso äitinsä Meerin sylissä. Heidän takanaan Anton Koso ja perheen koira. Muut henkilöt tunnistamatta.

Kukkolan kylätie

Kuva: Riitta Kukkonen

Pentin suku saa oman sukutarinakirjan

Joulukuun alussa julkaistavassa kirjassa kerrotaan Pentti-nimisen suvun elämästä Viipurin läänin Rannan kihlakuntaan kuuluneessa Johanneksen pitäjän kirkonkylässä, Vaahtolassa, toiseen maailmansotaan saakka ja hieman sen jälkeisistäkin vaiheista.

- Tässä sukukirjassa seurataan **Matti Pentin** (1816–1905) poikien **Simon**, **Joonaksen**, joka tunnetaan myös **Juonaksena** ja **Konstantinin** eli Konstan sukuhaarojen historiaa, kertoo tietokirjailija **Anne Pentti**.
- Pentin suvulle rannan ja meren läheisyys on aina ollut tärkeää.

Merenkulku ja kalastus ovat tuoneet toimeentulon maanviljelyksen ja kaupan-
teon ohella.

Sukukirjaa varten on haastateltu Matti Pentin jälkeläisiä ja mukavia johannekselaisen arkielämän tarinoita otetaan edelleen vastaan sähköpostilla anne@fandonia.fi tai puhelimitse 044 774 9179. Myös vanhat valokuvat Johanneksen ajoilta ovat tervetullutta materiaalia kirjaan. Kirjaa laativat Anne Pentin lisäksi **Heikki Pentti, Kari Pentti, Hannu Salminen, Matias Pentti** sekä **Camilla Pentti**.

Penttien sukukokous Johannesjuhlien yhteydessä

Kesän Johannesjuhlien yhteydessä Penttien sukukokouksessa luetaan otteita tulevasta kirjasta ja kerätään yhteystietoja sopivista haastateltavista henkilöistä.

Sukukokous alkaa klo 11.00. Anne Pentti ottaa vastaan myös ennakotilauksia 35 euroa maksavasta sukukirjasta.

Matti ja Helena Pentin jälkeläiset

Sukuhaaramme kantaisän Matti Pentin syntymästä tulee kuluneeksi tänä vuonna 200 vuotta. Järjestämme tämän meille merkittävän tapahtuman kunniaksi elokuussa matkan Johannekseen. Matkalla on tarkoitus tutustua esivanhempiemme asuinympäristöön Vaahtolan Pentinmäellä. Matti ja Helena Pentin jälkeläisiä on jo ainakin kuudessa sukupolvessa, joten nyt meillä on matkan aikana hyvä tilaisuus tutustua myös toisiimme. Toivomme myös nuoremman polven penttiläisten lähtevän innolla mukaan matkalle. Muista myös Matti Pentin -jälkeläiset facebook-sivut.

Matkalle lähdemme perjantaina 19.8. iltapäivällä ja paluu sunnuntaina 21.8. illalla. Majoitus on Johanneksessa siistissä, suomalaisten rakentamassa Lokkihotellissa, josta on vain n. 300:n metrin matka Pentinmäelle. Varaathan nopeasti, paikkoja on rajoitetusti. Tarkempia tietoja ja ilmoittautumiset matkalle: Startours / Ritvan matkat ja retket • **Ritva Anttila** p. 040 5542694 www.startours.fi/tulevat matkat elokuu 2016.

Kirja Johanneksesta Uuraan seudulta

Historiikki ja hakuteos 300 vuoden ajalta, kertoo ihmisistä ja heidän elämästään Johanneksen pitäjässä Uuraan kyljessä kyyhöttäneen pienen Pukkisaaren kylän näkökulmasta. Kerrotaan, miten yli 400 sukua - naapurikylistä ulkopitäjiin - osallistui sen väestön muodostamiseen ja miten näiden sukujen ihmiset hankkivat elantonsa, kuka Pukkisaarella, kuka muualla pitäjässä. Joka ajalla oli omat pulmansa. Sitkeä ja neuvokas piti olla ja keinot olivat moninaiset, kuten kirjasta käy ilmi.

Tietoja kirjasta. Kovakantinen, sidottu, 528 sivuinen ja kaksipalstainen teos, jossa yksityiskohtiin menevät tiedot on pienemmällä kirjasimella. Runsaasti piirroksia, kaavioita ja valokuvia, osin nelivärikuviutus. Kirjan koko 21x24,5x4 cm. **Henkilöhakemisto:** n. 550 henkilöä.

Sukuhakemisto: n. 420 eri sukua. **Asiahakemisto:** n. 100 eri nimikettä.

Julkistus. Kirjan julkistaminen tapahtuu Johannesjuhlilla Kaarinassa 30.7.2016. Kirjan hinta on 40 € + postituskulut 10 €. Ennakotilaajat voivat noutaa kirjansa Johannesjuhlilta ilman postimaksua. Muuten se postitetaan juhlien jälkeen.

Tilaukset, postitse

Martti Kosonen
Eteläpitkäkatu 32, 26100 Rauma
tai **sähköpostilla:**
kosonenmartti7@gmail.com
Tili: IBAN FI53 1726 3500 0146 62
Saaja: Martti Kosonen, kohtaan **viite** merkintä: Pukkisaaren kronikka

Muistathan tilatessasi ilmoittaa

Nimesi,
Osoitteesi, lähiosoite, postinumero ja -toimipaikka
Mielellään puhelin ja/tai sähköposti

Ennakotilaukset viimeistään 25.7 mennessä.

Simo Hörkön sukuyhdistyksen ja Hörkön sukuseuran ULKOILUPÄIVÄ

lauantaina 20.8.2016 klo 13.00 alkaen Leijankorven yhteismetsän saunalla Särkijärven rannalla.

★ ruoasta ja kahvista pieni maksu (arvio 5-8 €)

★ Ilmoittautumiset 10.8. mennessä Eira p. 040-5129135 / eira.laiho@dnainternet.net, Soile p. 050-3427600 / soilemarja@gmail.com. Tervetuloa !

Simo Hörkön sukuyhdistys ry

VIOSIKOKOUS lauantaina 20.8.2016 klo 12.00
Särkijärven rantasaunalla

Käsitellään sääntömääräisten asioiden lisäksi johtokunnan esitys sääntömuutoksesta.

KORJAUS

viime lehden uutiseen Karjalan Liiton toimintakilpailun tuloksista: piirien kilpailussa Varsinais-Suomen piirin sijoitus oli 5:s, ei ensimmäinen.

Kansallispukua tuulettamaan!

Lauantaina 6.8. Piikkiössä

Kansallispuvun syntymäpäivä 5.8. on tuossa tuokiossa. Tänä vuonna olemme päättäneet kokoontua puvuntuuletuspiknikille Piikkiöön lauantaina 6.8. Kokoonnumme klo 13 alkaen Hadvalantien ja Salvelanlaaksontien kulmauksessa olevalle puistoalueelle nauttimaan piknik-eväitämme. Jos sade yllättää, olemme Johannes-Seuran toimistolla Myllytie 1:ssä.

Merkitse aika kalenteriisi ja tule viettämään iltapäivää kanssamme. Omat eväät. Asu vapaa. Voit tulla kansallispuvussa, muinaispuvussa tai juhlistaa asuasi kansallispuvun osalla. Pelkkä kansallispukuasennekin riittää. Eikä mikään estä pistämästä puistossa vaikka tanssiksi, jos siltä tuntuu.

Nähdään la 6.8. klo 13 jälkeen, kansallispuvussa tai ilman! Perinnekäsityökerhon naiset

P.S. Pysäköintipaikkoja esim. seurakuntatalon pihalla

Kansallispukuhankkeen koulutustilaisuus 11.6.2016

Paimiossa järjestettyyn koulutustilaisuuteen saapui parisenkymmentä innokasta kuulijaa, kauimmaisiet Porin seudulta. Kurssi jatkuu syksyllä, siitä tarkemmin seuraavassa Johannekselaisessa, seuran kotisivuilla (<http://www.johannes.fi/linkit.htm>) ja facebookissa (<https://www.facebook.com/groups/1617127641944593/?ref=bookmarks>).

Lukijapalautetta

Opettaja Jenni Pulliainen

Johannekselaisessa 2016:5 kerrottiin Vaahtolan koulujutun yhteydessä **Jenni Pulliaisen** olleen opettajana Vaahtolassa talvisotaan asti. Sen jälkeen hän on siirtynyt pois Johanneksen seurakunnan kirjoista, mutta muistitietojen mukaan hän on ollut Johanneksessa myös vuosina 1942-44.

Eeva Tiilikainen Kuusistosta otti yhteyttä ja vahvisti Jenni Pulliaisen opettaneen Päätilän koulupiirin yläkoulu-laisia. Lukukausi 1942-1943 opiskeltiin **Jaakko Kauosen** kammariissa Hannukkalassa, kun oma koulurakennus oli tuhoutunut sodan aikana.

Uuden koulun vihkiäisjuhlaa vietettiin marraskuussa tai lokakuun lopulla 1943. Ohjelmassa oli mm. lausuntaa, jota esitti opettaja Pulliainen (Kylillä ja kujasilla s. 32)

Vaahtolan kansakoulua rakentamassa

Kesäkuun numeron kuvassa oli kansakoulun rakentajia 1942-43. Voitiin nähdä, että rakentajien joukko oli ikämiehiä, nuoria tyttöjä ja poikia sekä naisia työikäisten miesten ollessa rintamalla. Vähän yli kahdestakymmenestä oli puolet nimetty. Lehden ilmestyttyä toimitukseen otti yhteyttä raumalainen **Erkki Auranaho**.

Hän löytyi kuvasta yläriviltä vasemmasta reunasta. Muistikuvat työtehtävistä olivat tarkkoja. Rankkaa hommaa oli 14-vuotiaana hanslankarina avustaa kiertävien porrasaskelmien valussa. Sitä ei olisi pitkään jaksanut, mutta tehtaan työnjohtaja **Sajama** tarvitsi apua tehtaan verstaalle ja siirto hänen alaisuuteensa toteutui. Verstaalla Erkki Auranaho hoiti liijyhapetuksien poistoa seuraavan vuoden.

Johannekselainen

Johannekselainen ilmestyy n. 10 kertaa vuodessa

Kustantaja ja julkaisija:

Johannes-Seura ry

Toimisto:

Myllytie 1 (Kirkonkulma) 21500 Piikkiö, puh. 02-4795 118

Avoinna: **keskiviikkoisin** klo 12-17 ja kuukauden ensimmäisenä

ja **kolmantena arkilauantaina** klo 10-15. (ks. sivu 2)

www.johannes.fi

sähköposti: Johannesseura@elisanet.fi

Päätoimittaja:

Hannu Rastas, Saksantie 89, 21500 Piikkiö

Puh: 050-3541 363

Sähköposti: hannu.rastas@dlc.fi

Lehtitoimikunta:

Marjatta Haltia, Liisa Katajainen, Sari Scimone,

Kaija Sipilä ja päätoimittaja.

Lehden toimittajia:

Kaikki lukijamme, johannekselaiset ja heidän ystävänsä.

Ilmoitushinnat: 0,55 €/palstamm (perusteena 4-palstainen sivu, palstan maksimileveys 70 mm).

Säännöllisistä jatkuvista ilmoituksista alennus.

Kuolinilmoitukset: *Leveä palsta (Kapea palsta)*

- korkeus enintään 8 cm = 65 € (40 €)

- korkeus enintään 10 cm = 85 € (50 €)

- korkeus enintään 12 cm = 100 € (60 €)

Kiitosilmoitukset: 5 €.

Tilaushinnat vuonna 2016:

Vuosikerta 30 € Suomi ja Ruotsi, muut maat 35 €.

Piikkiön Osuuspankki FI54 4714 1020 0595 46.

Toimituksellinen aineisto:

Lukijoiden kirjoituksia ja kuva-aineistoa otetaan muokattavaksi julkaisemista varten tai julkaistavaksi sellaisenaan.

Vastuu ja päätökset julkaisemisesta ovat toimituksen. Julkaisemisen jälkeen alkuperäiset kuvat palautetaan, muu aineisto pyydetään.

Vastuu ilmoituksista:

Puhelimitse annettuihin ilmoituksiin sattuneista virheistä lehti

ei vastaa. Ilmoituksen poisjäämisestä tai muusta julkaisemisesta sat-

tuneesta virheestä lehden vastuu rajoittuu enimmillään

ilmoituksesta maksetun hinnan palauttamiseen.

Taitto: Esa Haltia

Sata-Pirkan Painotalo Oy